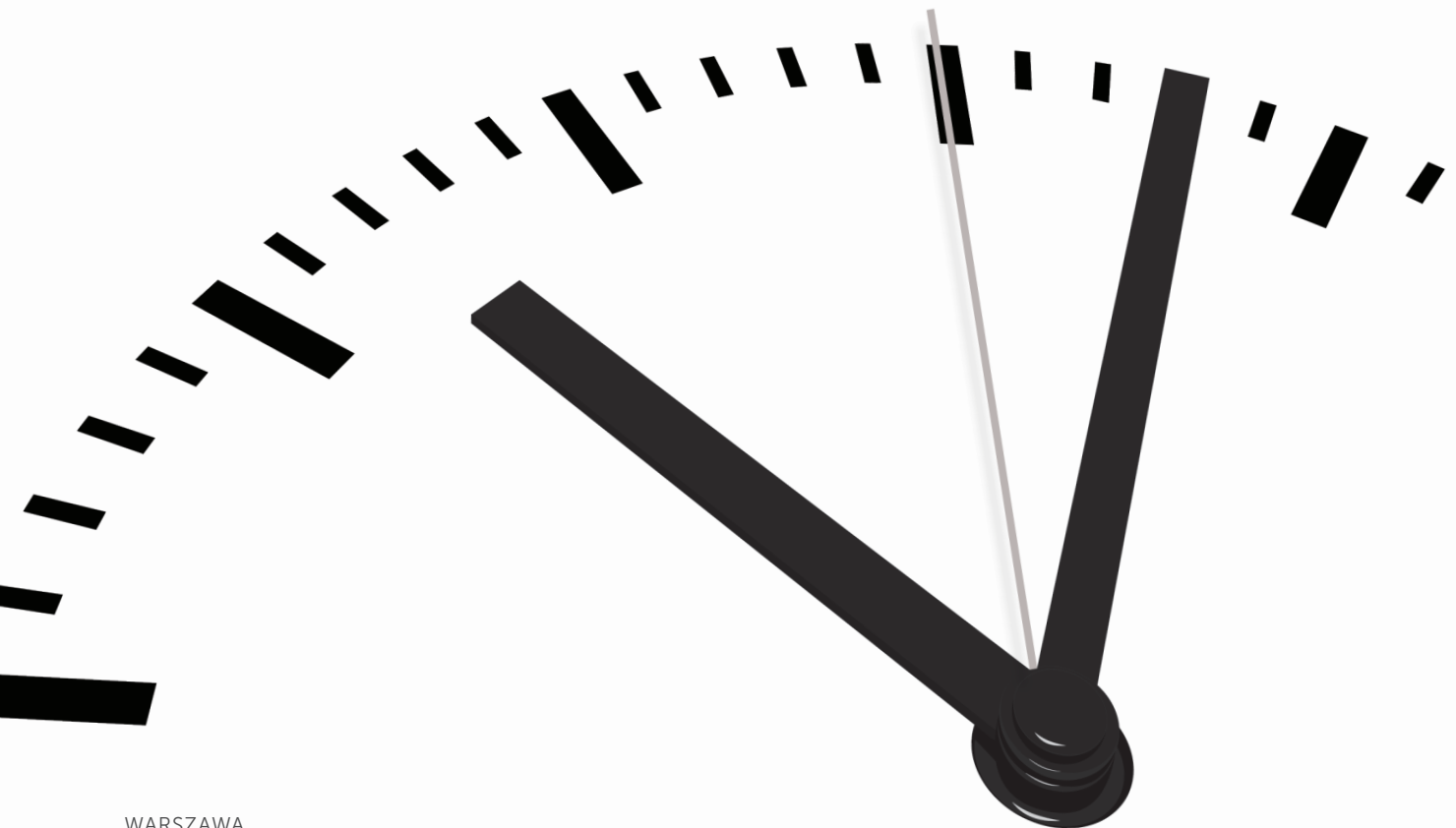

BIAŁA KSIĘGA

35 rekomendacji, do realizacji których nowy rząd powinien przystąpić w pierwszym roku działalności

WSTĘP

W Polsce pracuje zaledwie 60 procent osób w wieku produkcyjnym, a ich produktywność wynosi zaledwie 60 procent przeciętnej w Unii Europejskiej. Poziom inwestycji w Polsce waha się wokół 20 procent PKB, a to zbyt mało, by zagospodarować nasze zasoby pracy.

Jeżeli chcemy tworzyć nowe miejsca pracy i przyspieszyć wzrost produktywności, musimy z jednej strony zwiększyć popyt na pracę, zwiększając inwestycje, a z drugiej – zwiększyć podaż pracy, wzmacniając motywacje do pracy i kwalifikacje, zarówno osób pracujących, jak i biernych zawodowo. Musimy stworzyć warunki, dzięki którym wzrośnie skłonność firm do inwestowania i do zatrudniania przez odpowiednie regulacje dotyczące rynku pracy.

Problemem zaczyna także być malejąca liczba aktywnych przedsiębiorstw przy jednoczesnym wzroście liczby firm nowo rejestrowanych w systemie REGON. Ostatnie dane GUS dla całego sektora przedsiębiorstw wskazują na ponad 6 proc. spadek liczby firm prowadzących działalność gospodarczą. Pokazuje to, że łatwiej jest założyć działalność gospodarczą, niż ją prowadzić – nieprzejrzyste prawo dotyczące prowadzenia działalności gospodarczej, setki niepotrzebnie nakładanych na firmy obowiązków administracyjnych tworzą koszty, generują dodatkowe, niepotrzebne ryzyka i tym samym obniżają konkurencyjność przedsiębiorstw, ograniczając możliwości wzrostu gospodarczego w Polsce.

Do tego dochodzi spowolnienie w światowej, a szczególnie europejskiej gospodarce, które już wpływa na ograniczenie popytu i zaostrzenie konkurencji, zarówno między przedsiębiorstwami jak i państwami. Natomiast kryzys zaufania na rynkach finansowych zmniejsza skłonność inwestorów do ryzyka.

I kolejna, kluczowa sprawa dla polskiej gospodarki – stan finansów publicznych. Uda się co prawda obniżyć deficyt budżetowy z 7,9 proc. PKB w 2010 r. do prawdopodobnie nieco ponad 5% proc. w 2011 r., ale dług publiczny ciągle rośnie, a jego obsługa kosztuje blisko 40 mld zł. To prawie 8 razy więcej niż wydajemy rocznie na naukę.

Stoimy zatem przed wielkimi wyzwaniami. Najważniejsze z nich to zrównoważenie finansów publicznych oraz działania na rzecz wzrostu gospodarczego, wśród których kluczowe to wspieranie rozwoju przedsiębiorstw. Musimy poprawić warunki gospodarowania, czyli obniżyć koszty i zmniejszyć ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej w naszym kraju. Przy woli politycznej nowego rządu i parlamentu da się to zrobić bardzo szybko. Trudniejszym zadaniem, bo z konieczności rozłożonym w czasie, jest reforma finansów publicznych. Wymaga ona trwałej zmiany struktury i obniżenia wydatków z budżetu państwa z jednej strony i zwiększenia wpływów do budżetu, m.in. przez rozszerzenie bazy podatkowej – z drugiej.

Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan widzi szansę związaną z nową kadencją rządu i parlamentu. Uważamy, że szczególnie w kontekście narastającego osłabienia gospodarczego w Europie i na świecie, musimy zrobić wszystko, aby polska gospodarka, a tym samym polskie społeczeństwo, miały szansę na wykorzystanie swojego potencjału. Dlatego przedstawiamy 35 rekomendacji, które nowy rząd powinien podjąć i wspólnie z parlamentem zrealizować w pierwszym roku działania. Najważniejsze zadania dla rządu na najbliższy rok to, w opinii PKPP Lewiatan m.in.:

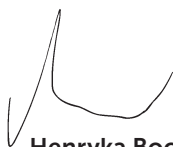
- › równoważenie finansów publicznych, zmniejszanie deficytu i ograniczenie wzrostu długu publicznego, aby nie utracić zaufania inwestorów i zmniejszyć koszt obsługi długu publicznego,
- › likwidacja przywilejów emerytalnych i rentowych, które osłabiają motywację do pracy i zwiększają opodatkowanie pracujących,
- › zmniejszenie kosztów administracyjnych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, w szczególności kosztów związanych z realizacją obowiązków podatkowych, prowadzeniem dokumentacji pracowniczej, sprawozdawczością z zakresu zanieczyszczenia środowiska,
- › ułatwienie rozstrzygnięcia sporów i dochodzenia należności,
- › uelastycznienie organizacji czasu pracy,
- › podniesienie poziomu edukacji i dopasowanie jej do potrzeb i trendów rozwojowych gospodarki,
- › zwiększenie efektywności pomocy społecznej i aktywizacji zawodowej,
- › kontynuowanie modernizacji sieci transportowej i energetycznej,
- › zwiększenie efektywności zamówień publicznych (170 mld złotych rocznie),
- › dokończenie prywatyzacji i profesjonalizacja zarządzania spółkami strategicznymi, które pozostaną w rękach skarbu państwa.

Realizacja tych zadań to klucz do utrzymania wzrostu gospodarczego w Polsce i trwałego rozwiązania problemu narastania zadłużenia w finansach publicznych. Leży ona zarówno w interesie przedsiębiorców, czyli inwestorów i pracodawców, którzy pragną rozwijać swoje firmy, jak i pracowników, którzy chcą lepiej zarabiać. A także rządu, który odpowiada za finanse publiczne, których stan zależy także od sytuacji w gospodarce.

Aby zrealizować powyższe zadania, rząd powinien poprawić regulacje prawne i zwiększyć efektywność instytucji publicznych obsługujących gospodarkę.

Aby pomóc rządowi i tym samym sobie, przedstawiamy rekomendacje regulacji, które wynikają z wieloletnich doświadczeń przedsiębiorców i współpracujących z nimi ekspertów.

Rekomendacje PKPP Lewiatan nie wyczerpują wszystkich niezbędnych zmian regulacyjnych, ale ich wdrożenie pomogłoby znacząco poprawić warunki prowadzenia działalności gospodarczej w naszym kraju utrzymując tym samym wzrost gospodarczy i trwale przeciwdziałając pogarszaniu sytuacji finansów publicznych.

Henryka Bochniarz

Prezydent Polskiej Konfederacji
Pracodawców Prywatnych Lewiatan

Warszawa, październik 2011

SPIS TREŚCI

1. POLITYKA GOSPODARCZA	4
› Wprowadzenie nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym	5
› Profesjonalizacja nadzoru właścicielskiego nad spółkami z większościovym udziałem skarbu państwa	6
› Stworzenie nowoczesnego i efektywnego systemu stanowienia prawa	7
› Reforma ustawy o działach w administracji publicznej umożliwiająca stworzenie ministerstwa przedsiębiorczości	9
2. PODATKI	10
› Zmiana zadań ministra finansów w obszarze tworzenia przepisów podatkowych	11
› Reforma podatków dochodowych	13
› Ułatwienia w uzyskaniu zwrotu VAT	15
3. RYNEK PRACY	16
› Zwiększenie aktywizacji zawodowej	17
› Powiązanie pomocy społecznej z aktywizacją zawodową	19
› Ograniczenie biurokracji i zmniejszenie kosztów administracyjnych związanych z zatrudnieniem	20
4. STOSUNKI PRACY	21
› Wprowadzenie zmian w przepisach o czasie pracy	22
› Urealnienie wpływu instytucji dialogu społecznego i organizacji pracodawców na regulacje zasad funkcjonowania rynku pracy i stosunków pracy oraz polityki publicznej w tym obszarze	24
5. ZABEZPIECZENIE SPOŁECZNE	26
› Likwidacja przywilejów emerytalnych	27
› Stopniowe podwyższenie wieku emerytalnego	28
› Upowszechnienie kształcenia przez całe życie	29
› Ograniczenie rent rodzinnych dla osób w wieku produkcyjnym	30
› Dostosowanie rent z tytułu niezdolności do pracy do nowego systemu emerytalnego	31
› Racjonalizacja zasiłków dla bezrobotnych	32
› Stworzenie równych warunków dla wszystkich podmiotów oferujących indywidualne konta zabezpieczenia emerytalnego	33
› Wprowadzenie dodatkowych ubezpieczeń zdrowotnych	34
6. PRAWO GOSPODARCZE	36
› Opracowanie rozwiązań regulujących zasady i funkcjonowanie grup kapitałowych	37
› Dokończenie prac nad regulacjami kodeksu karnego w zakresie odpowiedzialności członków zarządu	38
› Stworzenie systemu promocji polskiej gospodarki	39
› Uproszczenie i skrócenie procesu dochodzenia należności	41
› Uproszczenie i odformalizowanie procedury upadłościowej	42
› Zwiększenie efektywności zamówień publicznych	43
7. ENERGETYKA I OCHRONA ŚRODOWISKA	45
› Uwolnienie rynku gazu ziemnego	46
› Opracowanie narodowego programu wydobycia gazu łupkowego	47
› Pomoc dla przemysłów energochłonnych z tytułu wzrostu cen energii elektrycznej na skutek działania europejskiego systemu handlu emisjami (EU ETS)	48
› Wsparcie rozwoju energetyki odnawialnej	49
› Uproszczenie systemu sprawozdawczości i systemu opłat za zanieczyszczanie środowiska	50
8. FUNDUSZE EUROPEJSKIE	51
› Wprowadzenie mechanizmów monitorowania i oceny efektywności instytucji wdrażających wsparcie z funduszy europejskich	52
› Odbiurokratyzowanie funduszy europejskich – wsparcie przedsiębiorstw	53
9. RÓWNOUPRAWNIENIE SEKTORÓW	55
› Równouprawnienie publicznego i niepublicznego szkolnictwa wyższego	56
› Równouprawnienie publicznego i prywatnych operatorów pocztowych	57

1.

POLITYKA GOSPODARCZA

WPROWADZENIE NADZORU MAKROOSTROŻNOŚCIOWEGO NAD SYSTEMEM FINANSOWYM

STAN OBECNY – PROBLEMY	<ol style="list-style-type: none"> 1. W większości krajów na świecie, funkcjonuje jedynie nadzór mikroostrożnościowy, którego zadaniem jest nadzorowanie poszczególnych instytucji finansowych w celu zapobieżenia ich upadłości i ochrony depozytariuszy. 2. Światowy kryzys finansowy 2008-2009 pokazał, że jest on niewystarczający dla ochrony rynków finansowych i sfery realnej gospodarki przed ryzykiem utraty stabilności. 3. Dlatego nadzór finansowy w UE uległ zmianie – został uzupełniony o nadzór makroostrożnościowy (Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego; ESRB). Jego zadaniem jest monitorowanie i ocena ryzyk systemowych i wydawanie ostrzeżeń i zaleceń oraz monitorowanie działań podejmowanych w krajach członkowskich UE wynikających z wydanych ostrzeżeń i zaleceń. 4. Sektor finansowy w Polsce nie zagroził w czasie kryzysu finansowego stabilności polskiego systemu finansowego i realnej gospodarki. Zaburzenia stabilności zostały jednak zaimportowane. Oznacza to, że polski system finansowy i realna gospodarka, mimo że same funkcjonują prawidłowo, nie są odporne na zewnętrzne zaburzenia. 5. W Polsce nie ma instytucji, której zadaniem byłaby identyfikacja i ocena ryzyk systemowych oraz która mogłaby wydawać, z mocą sprawczą, ostrzeżenia i zalecenia instytucjom nadzorującym system finansowy, których celem byłaby ochrona polskiej gospodarki przed skutkami mogących się pojawić zagrożeń.
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<ol style="list-style-type: none"> 1. Ograniczenie płynności na rynku międzybankowym w efekcie spadku zaufania instytucji finansowych do siebie – możliwość utraty płynności przez banki bazujące na strategii płynności pożyczonej. 2. Ograniczenie dostępu podmiotów realnej gospodarki do zewnętrznego finansowania. 3. Wzrost kosztu pieniądza w efekcie wzrostu ryzyka.
CEL ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 1. Zapewnienie stabilności systemu finansowego. 2. Ograniczenie kosztów ewentualnego kryzysu finansowego dla realnej gospodarki. 3. Stworzenie możliwości uwzględniania polskich uwarunkowań w polityce makroostrożnościowej prowadzonej, poprzez ostrzeżenia i zalecenia, przez Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego.
PROPOZYCJE ZMIAN	<p>Przygotowanie, w porozumieniu z interesariuszami, w tym z organizacjami reprezentującymi sferę realną gospodarki i prywatne instytucje finansowe, i wprowadzenie w życie ustawy o nadzorze makroostrożnościowym, która będzie zawierała:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Ustawowe powołanie organu (rady) nadzoru makroostrożnościowego, będącego odpowiednikiem krajowym Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego. 2. Podstawowe zadania nadzoru makroostrożnościowego: <ol style="list-style-type: none"> a. przygotowanie pakietu wskaźników i danych makroekonomicznych, które będą stanowiły narzędzie monitorowania ryzyk systemowych w polskiej gospodarce (wykorzystanie do budowy tego pakietu zestawu wskaźników przygotowanych przez ESRB), b. monitorowanie i ocena ryzyk systemowych pojawiających się w polskiej gospodarce, c. wydawanie ostrzeżeń i zaleceń związanych z wpływem tych ryzyk na sektor finansowy oraz na sferę realną gospodarki, d. współpraca z instytucjami nadzorującymi i współpracującymi z rynkiem finansowym oraz z Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego. 4. Nadanie polskiemu nadzorowi ostrożnościowemu ustawowych kompetencji pozwalających na skuteczny wpływ na działania innych organów państwa nadzorujących rynek finansowy. 5. Umieszczenie organu makroostrożnościowego, jako instytucji niezależnej, przy NBP. 6. Skład organu makroostrożnościowego: przedstawiciele NBP, MF, KNF, BFG, eksperci rynku finansowego.
ZAŁĄCZNIKI	Założenia do projektu ustawy o ustanowieniu nadzoru makroostrożnościowego.

PROFESJONALIZACJA NADZORU WŁAŚCICIELSKIEGO NAD SPÓŁKAMI Z WIĘKSZOŚCIOWYM UDZIAŁEM SKARBU PAŃSTWA

STAN OBECNY – PROBLEMY	<ol style="list-style-type: none"> 1. System nadzoru właścicielskiego nad spółkami z większościowym udziałem SP w Polsce charakteryzuje się m.in.: <ol style="list-style-type: none"> a. łączeniem przez właściciela funkcji regulacyjnych i nadzorczych, b. upolitycznieniem – kadencyjność członków zarządów i członków rad nadzorczych powiązana z kadencyjnością polityczną; c. ustawowym udziałem pracowników w zarządach i radach nadzorczych, d. brakiem wiedzy oraz doświadczenia biznesowego u osób wykonujących funkcje nadzorcze w spółkach SP (urzędnicy), e. nierynkowymi zasadami wynagradzania kierownictwa firm. 2. Istnieje rządowy projekt zmian w systemie nadzoru właścicielskiego (o zasadach wykonywania niektórych uprawnień Skarbu Państwa; w Sejmie), definiujący w nowy sposób system nadzoru właścicielskiego. Projekt ten jest niedoskonały (efekt kompromisu), ale może poprawić jakość nadzoru właścicielskiego w spółkach SP. 3. Prace nad projektem zostały w Sejmie zatrzymane. Ponieważ kończy się VI kadencja Sejmu, projekt musiałby być wniesiony przez kolejny rząd (lub postów/obywateli), aby mógł być ponownie procedowany. 4. Projekt powinien zostać wniesiony do Sejmu przez nowy rząd, po uprzednim wprowadzeniu zmian pozwalających na wzrost jakości nadzoru właścicielskiego nad spółkami SP.
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<ol style="list-style-type: none"> 1. Zaburzenia konkurencji na rynku w wyniku łączenia przez SP funkcji regulacyjnych i właścicielskich, negatywny wpływ na efektywność rynku w branżach, gdzie relatywnie duży udział mają spółki SP. 2. Brak możliwości optymalizowania działalności i wyników finansowych przedsiębiorstw z większościowym udziałem SP. 3. Ograniczony proces inwestycyjny w prywatnej części sektorów, w których duże znaczenie mają spółki z większościowym udziałem SP – w efekcie brak niezbędnego poziomu inwestycji w sektorach kluczowych dla gospodarki.
CEL ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 1. Optymalne – z punktu widzenia efektywności całej gospodarki – wykorzystanie aktywów, które znajdują się w rękach spółek z większościowym udziałem SP. 2. Wzrost konkurencji na rynkach, na których działają spółki z większościowym udziałem SP, zniesienie negatywnego oddziaływania na decyzje inwestycyjne w prywatnej części sektorów gospodarki, w których działają spółki SP. 3. Lepsze wykorzystanie zasobów, którymi dysponuje gospodarka. 4. Przejrzystość nadzoru właścicielskiego nad spółkami z większościowym udziałem SP.
PROPOZYCJE ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 1. Zmiany w pierwszej wersji rządowego projektu ustawy o zasadach wykonywania niektórych uprawnień Skarbu Państwa dotyczące m.in.: <ol style="list-style-type: none"> a. oddzielenie funkcji regulacyjnych od funkcji właścicielskich poprzez oddanie funkcji właścicielskich wszystkich spółek, w których SP ma udziały, w ręce MSP, b. zniesienie ustawowej możliwości zasiadania w radach nadzorczych i zarządach spółek z większościowym udziałem SP przedstawicieli pracowników, c. wprowadzenie, na zasadzie comply or explain, zapisu o kwotach dla kobiet (zatrudnienie w radach nadzorczych i zarządach spółek z większościowym udziałem SP). 2. Przygotowywanie przez ministerstwo SP co roku raportu na temat państwowej własności w przedsiębiorstwach
ZAŁĄCZNIKI	<ol style="list-style-type: none"> 1. Zmiany w pierwszej wersji rządowego projektu ustawy o zasadach wykonywania niektórych uprawnień Skarbu Państwa. 2. Propozycja spisu treści raportu nt państwowej własności w przedsiębiorstwach.

STWORZENIE NOWOCZESNEGO I EFEKTYWNEGO SYSTEMU STANOWIENIA PRAWA

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>Proces legislacyjny w Polsce nie jest skodyfikowany. W latach 90, stare przepisy określające zasady tworzenia regulacji (uchwała RM dot. Regulaminu pracy RM z 1987 r. oraz zarządzenie Prezesa RM z 1961 r. dot. Zasad techniki prawodawczej) zostały zastąpione nowymi, ale były to kolejne uchwały Rady Ministrów, niemające ustawowej podstawy prawnej. Pod względem zawartości nie odbiegały od tych uchylonych i nie zawierały zapisów uznawanych współcześnie za zbiór zasad dobrego prawa.</p> <p>Zasady oraz poszczególne etapy polskiego procesu legislacyjnego oparte są wciąż w dużej mierze na starych ramach prawnych i wciąż uregulowane są w kilkunastu różnych aktach prawnych, różnej rangi, co jest jego jedną z największych słabości.</p> <p>Słabością polskiego procesu legislacyjnego jest również niechęć i brak umiejętności autorów regulacji do korzystania z nowoczesnych narzędzi mających znaczący wpływ na jakość tworzonej regulacji, to jest np. . profesjonalnej oceny skutków regulacji, czy oceny kosztów regulacji.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<p>Od początku lat 90 mamy do czynienia z inflacją przepisów prawa. Jakość tworzonej regulacji jest bardzo niska. Regulacje są nieprecyzyjne i niejednoznaczne. Cechuje je duża restrykcyjność.</p> <p>Jak wynika z raportu OECD, spośród 24 przebadanych krajów, Polska ma jeden z najbardziej przeregulowanych systemów prawnych, co blokuje rozwój gospodarczy Polski. Z raportu wynika również, iż Polska ma największe rezerwy, które mogą łatwo pobudzić polską gospodarkę; zdaniem OECD rozluźnienie przepisów w kilku sektorach gospodarki, w ciągu 10 lat mogłoby doprowadzić do wzrostu PKB aż o 14%.</p>
CEL ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 1. Stworzenie nowoczesnego procesu legislacyjnego opartego na analizie ekonomicznych korzyści i kosztów każdej proponowanej regulacji i bieżących analizach regulacji już stosowanych co w przyszłości może przyczynić się również do stworzenia ekonomicznie efektywnego systemu gospodarczego. 2. Zwiększenie jawności, transparentności procesu stanowienia prawa, zmniejszenia patologii w tym obszarze oraz poprawa jakości stanowionego prawa.
PROPOZYCJE ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 1. Tworzenie jawnych programów prac rządów i spójnych z nim planów legislacyjnych; 2. Wzmocnienie roli konsultacji społecznych, poprzez wprowadzenie obowiązku prowadzenia szerokich, wielokrotnych i otwartych konsultacji społecznych; 3. Stworzenie stosownych rozwiązań w zakresie lobbingu, tak aby proces stanowienia prawa był otwarty, jawny i bardziej przejrzysty; <ol style="list-style-type: none"> a. wzmocnienie roli Oceny Skutków Regulacji, w tym Oceny Kosztów Regulacji poprzez: b. wprowadzenie sankcji w postaci nieprocedowania projektu w przypadku braku rzetelnie przeprowadzonej OSR, c. wprowadzenie obowiązku przygotowywania OSR ex ante pod kątem ewentualnych barier i kosztów, d. wprowadzenie obowiązku modyfikowania OSR w wyniku zmian wprowadzanych do projektu regulacji w procesie stanowienia prawa; e. wprowadzenie obowiązku przygotowywania OSR ex post pod kątem oceny funkcjonowania przepisów w praktyce, tj. powstania nowych barier; f. wprowadzenie obowiązku szacowania w OSR kosztów biurokratycznych regulacji (kosztów raportowania, wypełniania formularzy, prowadzenia statystyk itp. przez adresatów aktów prawnych); 4. Wprowadzenie obowiązku przeprowadzania tematycznych i okresowych przeglądów przepisów prawa (gospodarczego) we współpracy z Partnerami Społecznymi pod kątem istniejących barier;

5. Wzmocnienie roli RCL w procesie stanowienia prawa, poprzez uczynienie RCL wspólnym urzędem legislacyjnym dla rządu i Parlamentu, który będzie stał na straży poprawności procedowanych projektów aktów prawnych, np. będzie mógł wstrzymać prace nad projektem na każdym etapie stanowienia prawa, jeśli projekt będzie niezgodny z celami założeń do projektu bądź z Konstytucją RP;
6. Stworzenie w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów komórki, która badałaby regulacje pod kątem terminowej i prawidłowej implementacji przepisów europejskich do polskiego systemu prawa;
7. Stworzenie komórki w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, która zajmowałaby się koordynacją kwestii reformy regulacji oraz:
 - a. kwestią kontroli jakości prowadzonych konsultacji społecznych oraz
 - b. kwestią rzetelności opracowywanych OSR przez resorty, w tym:
 - c. kwestią oceny regulacji pod kątem tworzonych barier (ocena ex ante) oraz pod kątem wdrożenia regulacji i funkcjonowania regulacji w praktyce (ocena ex post);
8. Stworzenie od nowa zasad tworzenia i konsultowania stanowisk rządu polskiego do wspólnotowych projektów aktów prawnych z partnerami społecznymi oraz Parlamentem.

ZAŁĄCZNIKI

1. Diagnoza systemu stanowienia prawa w Polsce. Punkt widzenia organizacji pracodawców;
2. Koncepcja reformy systemu stanowienia prawa w Polsce;
3. Propozycje zmian w Konstytucji RP;

REFORMA USTAWY O DZIAŁACH W ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ UMOŻLIWIAJĄCA STWORZENIE MINISTERSTWA PRZEDSIĘBIORCZOŚCI

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>Obečne struktury administracji centralnej opierają się na podziale kompetencji sięgającym niejednokrotnie czasów przedwojennych. Poszczególne urzędy administracji centralnej są odpowiedzialne za określone dziedziny życia gospodarczego i społecznego w oparciu o kryterium przedmiotowe, nie zaś podmiotowe. Innymi słowy kompetencje urzędów skonstruowane na podstawie kryterium przedmiotu działalności, nie zaś adresatów czy procesów gospodarczych.</p> <p>Rozproszenie kompetencji pomiędzy resorty sprawia, że nie ma dzisiaj organu wystarczająco silnie umocowanego do skutecznego wpływu na kształtowanie warunków działalności gospodarczej niezależnie od dziedziny życia gospodarczego. Takim resortem z pewnością nie jest Minister Gospodarki.</p> <p>Polska gospodarka rozwija się, a wraz z rozwojem następują w niej zmiany, które nie mają odzwierciedlenia w strukturze rządu. Coraz mniej mamy firm do prywatyzowania, coraz więcej jest firm z kapitałem zagranicznym, coraz większe znaczenie mają MSP, nowe technologie, innowacyjność, kapitał ludzki. Coraz większe znaczenie ma współpraca biznesowa z zagranicą (kapitałowa i towarowa).</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<ol style="list-style-type: none"> 1. Brak strategii i polityk rządu w wielu ważnych dla rozwoju gospodarki obszarach, w tym m.in. dot. zarządzania procesami innowacyjnymi, rozwoju MSP, w tym wzrostu przedsiębiorczości, wspierania pozycji Polski i polskiej gospodarki na świecie, 2. niespójność polityk i przepisów pochodzących z różnych resortów (nadmierna „resortowość”) 3. Brak regulacji wspierających rozwój nowych obszarów przy jednoczesnym przeregulowaniu, niespójności, braku przejrzystości w istniejących regulacjach, co skutkuje niewykorzystywaniem przez polską gospodarkę pojawiających się szans.
CEL ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 1. Stworzenie nowej struktury rządu odpowiadającej wyzwaniom globalnym w gospodarce i potrzebom polskiej gospodarki – wprowadzenie zmian w klasyfikacji działów administracji rządowej i zmian w przypisanych im zadaniach 2. Stałe monitorowanie warunków prowadzenia działalności gospodarczej; 3. Stworzenie platformy i mechanizmów skutecznego dialogu administracji rządowej i przedsiębiorców (przedsiębiorcy powinni mieć jednego, silnego partnera w rządzie w postaci Ministra ds. Przedsiębiorczości).
PROPOZYCJE ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 1. Powołanie ministra ds. przedsiębiorczości i Ministerstwa Przedsiębiorczości. 2. Zmiany w ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 ze zm.) 3. Zmiany w ustawie ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 2003 r. Nr 24, poz. 199, ze zm.) 4. Zmiany w uchwale nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. Nr 13, poz. 221, ze zm.).
ZAŁĄCZNIKI	Opracowanie pt. „Zmiany w administracji centralnej odpowiedzialnej za warunki prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce.”

2.

PODATKI

ZMIANA ZADAŃ MINISTRA FINANSÓW W OBSZARZE TWORZENIA PRZEPISÓW PODATKOWYCH

STAN OBECNY – PROBLEMY

Zadania Ministerstwa Finansów określone są w przepisach ustawy z z dnia 4 września 1997 r. (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) o działach administracji rządowej.

Ministerstwo Finansów zapewnia obsługę Ministra Finansów właściwego w następujących działach administracji rządowej: budżet, finanse publiczne oraz instytucje finansowe. W art. 8 ust. 2 ustawy o działach administracji rządowej określono zakres spraw, za które w szczególności odpowiada minister właściwy do spraw finansów publicznych. Wśród 12 spraw wymienionych w ustawie nie ma żadnego zadania, które by w jakikolwiek sposób wiązałyby się z dbaniem o to, aby przepisy prawa podatkowego realizowały założone cele polityki państwa oraz wywoływały pożądane skutki społeczne gospodarcze i polityczne. Nie istnieje też wymóg zapewnienia aby przepisy podatkowe miały odpowiednią jakość. Jedynie kilka zadań przypisanych ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych, wiąże się z prawem podatkowym, a mianowicie: realizacja dochodów z podatków bezpośrednich, pośrednich oraz opłat, dochodzenie należności Skarbu Państwa, kontrola skarbową oraz nadzór nad organami kontroli skarbowej. Z tego wynika, że Minister Finansów projektując system podatkowy, planując zmiany lub uchwalenie ustaw podatkowych oraz aktów wykonawczych obowiązuje jest zasadniczo kierować się wyłącznie przesłankami fiskalnymi. Zatem kryteria stymulacyjne czy redystrybucyjne leżą po sferę zainteresowania Ministra Finansów. Więcej, Minister Finansów nie musi nawet zadbać o to, aby system podatkowy był spójny i racjonalny, a przepisy podatkowe pisane były w sposób przejrzysty, tak aby podatnicy byli w stanie w sposób pewny określić zakres i sposób opodatkowania. Z punktu widzenia oceny działań Ministra Finansów i aparatu jemu podległego wystarczające jest bowiem zapewnienie wpływu określonej ilości środków pieniężnych do budżetu państwa. Istnieje więc bardzo realna pokusa nie tylko do tego aby na podatnika nakładać rozbudowane obciążenia kontrolno-administracyjne ale również np. do tego aby tworzyć prawo podatkowe nieczytelne, zawierające tzw. pułapki podatkowe. Tak sformułowane zadania w istotny sposób przekładają się określony sposób pracy w Ministerstwie Finansów. Ministerstwo Finansów przy tak określonych ustawowo celach nie jest zdolne zatem przeprowadzić żadnej głębokiej i efektywnej reformy systemu podatkowego czy poszczególnych podatków. Nawet jeżeli podniesiona zostanie jakość legislacyjna przygotowywanych aktów prawnych, to akty te przede wszystkim będą zabezpieczać interesy fiskalne państwa bez patrzenia na koszty społeczne.

SKUTKI DLA GOSPODARKI

Niezmiennie przepisy podatkowe wskazywane są przez przedsiębiorców jako kluczowa bariera rozwojowa, przede wszystkim, ze względu na ich nieadekwatność oraz ich nieczytelność, co skutkuje ponoszeniem określonych kosztów związanych ze stosowaniem przepisów podatkowych.

Od 1 maja 2004 r. zmieniono ponad 12 tys przepisów podatkowych i dokonano prawie 400 nowelizacji ustaw podatkowych. Znacząca część z nich (poza przepisami implementującymi prawo UE) stanowi przejaw nieustannego poprawiania przepisów i zapełniania „luk” w systemie. Niezmiennie rzadko się zdarza, aby nowelizacje stanowiły wynik zamierzonej polityki stymulacyjnej czy rozwojowej i pozostawały w zgodzie z celami polityki gospodarczej państwa.

Ponadto ustawy są wprowadzane często bez zachowania odpowiedniego *vacatio legis*, które umożliwiło podatnikom odpowiednie przystosowanie się (przykład 4 znaczących nowelizacji podatku VAT na przełomie 2010 i 2011 r.)

Prof. Bogumił Brzeziński, w opracowaniu „Kontrola tworzenia i stosowania prawa podatkowego pod rządami Konstytucji RP” (red. Prof. E. Ruśkowski), stwierdza, że „wiodąca rola Ministerstwa Finansów w procesie przygotowywania projektów aktów prawnych [...] prowadzi do niepokojącej w skutkach dominacji czynnika urzędniczego w procesie tworzenia prawa podatkowego” a także że „zapewnienie komfortu pracy urzędnikom podatkowym znajduje nadal wyraz w obciążaniu obywateli obowiązkami należącymi zasadniczo do aparatu podatkowego, a zwłaszcza rozbudowywanymi obowiązkami formalnymi.”

CEL ZMIAN	<p>Stworzenie trwałych podstaw i warunków dla reformy prawa i systemu podatkowego, skutkującej powstaniem przepisów podatkowych:</p> <ol style="list-style-type: none">1. z których możliwe jest odczytanie zakresu i sposobu opodatkowania,2. nakładających na obywateli obowiązki dowodowe i ewidencyjne w skali rzeczywistości wspólniernej do ryzyka fiskalnego,3. adekwatnych do zjawisk społecznych i gospodarczych,4. spójnych z polityką gospodarczą państwa.
PROPOZYCJE ZMIAN	<p>Wariant 1</p> <p>Przypisanie <i>expressis verbis</i> nowych dodatkowych zadań Ministrowi Finansów związanych z odpowiedzialnością za „jakość” przepisów podatkowych i systemu podatkowego.</p> <p>Wariant 2 (alternatywny)</p> <p>Stworzenie niezależnego urzędu podatkowego, zajmującego się analizą funkcjonujących przepisów prawa podatkowego oraz proponowaniem nowych rozwiązań. Minister Finansów określał by jedynie pożądany zakres wpływów podatkowych do budżetu i proponował stawki podatkowe.</p>
ZAŁĄCZNIKI	<p>Projekt zmian w ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 ze zm.) – do wariantu 1</p>

REFORMA PODATKÓW DOCHODOWYCH

STAN OBECNY – PROBLEMY

Ustawy o CIT i PIT od początku wejścia w życie (tj. od 1 stycznia 1992 r.) były ponad 100-krotnie nowelizowane.

Ustawy te stanowią skomplikowany zbiór przepisów, w wielu miejscach wadliwie skonstruowane i całkowicie nieczytelny dla przeciętnego podatnika. Ustawy są w takim stanie, że kolejne nawet korzystne dla podatników zmiany mogą przynieść uboczny skutek w postaci pogorszenia jakości legislacyjnej tych ustaw.

Mimo dokładania starań przez ustawodawcę w celu zachowania jednobrzmiących przepisów zarówno w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych, jak i w ustawie podatku dochodowym od osób fizycznych, nie zawsze się to udaje. Co więcej, nawet analogiczne przepisy w obu ustawach nie gwarantują jednolitego traktowania podatników korporacyjnych i podatników indywidualnych.

Przykładem takiego nieuzasadnionego różnicowania pozycji podatników PIT i CIT w oparciu o identyczne brzmienie przepisów są zasady korygowania kosztów o wartość niezużytych materiałów dla celów ustalenia zaliczki na podatek dochodowy w przypadku podatników, którzy ewidencjonują koszty według metody rachunkowej polegającej na rezygnacji z ewidencji towarów, materiałów i produktów gotowych podczas ich składowania (na podstawie art. 17 ust. 2 pkt 4 ustawy o rachunkowości). W przypadku podatników PIT uwzględnianie spisu z natury jest możliwe w uproszczeniu raz w roku (tak przykładowo Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu w interpretacji z 2.05.2011 r., sygn. ILPB1/415-138/11-2/AO, Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach w interpretacji z 3.03.2011 r. sygn. IBPBI/1/415-1241/10/BK), natomiast w przypadku podatników CIT w każdym miesiącu (Dyrektor Drugiego Urzędu Skarbowego w Kielcach w postanowieniu z 17.02.2006 r., sygn. OG-005/208/PDI-423/26/2005).

Powyższy przykład pokazuje, że na gruncie tych samych przepisów organy podatkowe dokonują odmiennej wykładni, co może doprowadzić do uprzywilejowania przedsiębiorców korporacyjnych wobec indywidualnych bądź odwrotnie. Zrównanie pozycji podatników prowadzących działalność gospodarczą mogłoby zostać osiągnięte poprzez wprowadzenie ustawy podatkowej regulującej opodatkowanie dochodów przedsiębiorców niezależnie od ich formy działalności oraz odrębnej ustawy podatkowej regulującej opodatkowanie dochodów osobistych uzyskiwanych przez osoby fizyczne.

Należy przypomnieć, że podobny pomysł był już rozważany przez Ministerstwo Finansów. W lipcu 2009 r. przedstawiciele Ministerstwa Finansów zapowiadali przeprowadzenie takiej reformy wskazując, że ustaw PIT i CIT nie można poprawić i konieczne jest napisanie ich od nowa. Zapowiadane zmiany miały wejść w życie w 2011 r. Jednakże mimo zapowiedzi Ministerstwa i doniesień prasowych o trwających pracach, nie przygotowano nawet projektów tych ustaw.

Nowy „podział” ustaw o podatkach dochodowych spowodowałby to, że wobec wszystkich przedsiębiorców byłyby stosowane takie same regulacje niezależnie od formy prawnej, w jakiej prowadzona jest działalność gospodarcza. Jednocześnie wyłączenie przed nawias przedsiębiorców mogłoby przyczynić się do tego, że przepisy dotyczące osób fizycznych osiagających przychody wyłącznie np. z umowy o pracę czy umowy zlecenia byłyby bardziej przejrzyste i jasne dla przeciętnego podatnika.

SKUTKI DLA GOSPODARKI

Nieczytelność przepisów o podatkach dochodowych nie pozwala na odczytanie w sposób pewnych norm wyznaczających zakres i sposób opodatkowania. To powoduje, że działalność gospodarcza jest obciążona niepotrzebnym i nadmiernym ryzykiem podatkowych.

Zróżnicowanie pozycji przedsiębiorcy osoby fizycznej i korporacji – wpływa sztucznie na zachowania rynkowe a ponadto zwiększa ryzyko błędu legislacyjnego, albowiem taka sama zasada opodatkowania musi transponowania do dwóch ustaw skonstruowanych wg odmiennego schematu i innej koncepcji dochodu.

Złożoność i skomplikowanie ustaw – nie pozwala na efektywne dokonywanie zmian i reform korzystnych dla rozwoju gospodarczego i podatników. Każda zmiana legislacyjna nawet ukierunkowana na poprawę jakości przepisów – potencjalnie generuje nowe luki w prawie.

Pomimo ponad 100 krotnych nowelizacji każdej z ustaw – oparte one są wersjach uchwalonych na początku lat 90-ych. Ustawy te konstrukcyjnie bazowały jeszcze na koncepcjach techniczno-legislacyjnych z lat 80 – ych.

Funkcjonowanie gospodarki w 2011 r. wymaga innego podejścia techniczno-legislacyjnego. Ponadto w tych wypadkach gdzie zasady opodatkowania jeszcze się da odczytać – zasady te często mają swe źródła w koncepcjach z przed 20 czy 30 lat. Proces tworzenia nowych ustaw i prowadzonej przy tym debaty dałyby okazję do zrewidowania niektórych anachronicznych zasad opodatkowania (np. opodatkowanie świadczeń pozapłaćcowych).

CEL ZMIAN	<p>Stworzenie nowych przepisów o podatkach dochodowych zapewniających:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. możliwość odczytania zasad i sposobu opodatkowania, 2. równe opodatkowanie przedsiębiorców niezależnie od formy prawnej 3. możliwość dokonywania zmian dostosowujących nie degradujących podstawowej schematu opodatkowania, 4. opodatkowanie współczesnych zjawisk gospodarczych i społecznych adekwatnie do ich natury i zgodnie z zasadami ich funkcjonowania (w tym zbliżenie zasad kalkulacji dochodu podatkowego do zysku bilansowego)
PROPOZYCJE ZMIAN	<p>Uchwalenie nowych ustaw o podatkach dochodowych w podziale na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ustawę o podatku dochodowym od przedsiębiorców 2. ustawę o podatku dochodowym od osób fizycznych (z wyłączeniem działalności gospodarczej) 3. regulacje dotyczące osób prawnych typu „non-profit” (w odrębnej ustawie lub łącznie z ustawą o podatku dochodowym od przedsiębiorców) <p>z zastosowaniem nowej techniki opisu konstrukcji podatku.</p>
ZAŁĄCZNIKI	<p>Dokument: mapa reformy (podstawowe założenia, główne dylematy, harmonogram)</p>

UŁATWIENIA W UZYSKANIU ZWROTU VAT

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>Podstawowy termin zwrotu nadwyżki podatku naliczonego nad należnym wynosi 60 dni. Jeżeli zasadność zwrotu wymaga dodatkowego zweryfikowania, naczelnik urzędu skarbowego może przedłużyć ten termin do czasu zakończenia weryfikacji rozliczenia podatnik.</p> <p>Podstawową cechą podatku VAT jest jego neutralność. Nadwyżka podatku powinna być zwracana w terminach, które nie naruszają tej podstawowej zasady. Termin 60 dniowy a w wielu wypadkach dłuższy generuje dla przedsiębiorców problemy z płynnością.</p> <p>Ponadto w przypadku wydłużenia terminu zwrotu urząd skarbowy na wniosek podatnika dokonuje zwrotu różnicy podatku w terminie 60 dni jeżeli podatnik wraz z wnioskiem złoży w urzędzie skarbowym zabezpieczenie majątkowe w kwocie odpowiadającej kwocie wnioskowanego zwrotu podatku. Jednakże nie jest możliwe złożenie zabezpieczenia na część kwoty wnioskowanej. W wielu sytuacjach przedsiębiorca byłby w stanie przedstawić zabezpieczenie wymagane ustawą ale tylko na część kwoty zwrotu.</p> <p>Istnieje również tzw. przyspieszony termin zwrotu 25 dniowy, który może być zastosowany po spełnieniu określonych wymagań. Do tego trybu stosuje się te same zasady dotyczące przedłużenia terminu zwrotu oraz złożenia zabezpieczenia.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	Brak adekwatnych przepisów dotyczących zwrotu VAT stwarza bariery dla przedsiębiorców głównie w obszarze inwestycji.
CEL ZMIAN	<p>Skrócenie podstawowego terminu zwrotu VAT do 45 dni.</p> <p>Umożliwienie częściowego zwrotu VAT w terminie ustawowym na podstawie częściowego zabezpieczenia (w przypadku podjęcia przez urząd weryfikacji kwoty zwrotu).</p>
PROPOZYCJE ZMIAN	Uchwalenie zmiany ustawy o podatku od towarów i usług (Art. 87 ust. 2 i ust. 6 w związku z ust. 2, 2a, 4a-4f ustawy o VAT)
ZAŁĄCZNIKI	Nowelizacja ustawy o VAT

3.

RYNEK PRACY

ZWIĘKSZENIE AKTYWIZACJI ZAWODOWEJ

STAN OBECNY – PROBLEMY

W okresie od grudnia 2008 r. do czerwca 2011 r. stopa bezrobocia rejestrowanego w Polsce wzrosła z 9,5% do 11,7%, a współczynnik zatrudnienia osób w wieku produkcyjnym wyniósł w ubiegłym roku 59,3%, co stanowi jeden z najniższych wskaźników wśród krajów UE. To oznacza, że w każdym miesiącu w urzędach pracy rejestruje się ok. 250-280 tys. osób (dane PSZ), z czego ok. 180 tys. osób kwartalnie traci pracę i rejestruje się w urzędzie pracy praktycznie bezpośrednio po zaprzestaniu pracy zarobkowej (dane BAEL), a ok. 100 tys. to osoby wcześniej nieaktywne (absolwenci, powracający do rejestrów długotrwale bezrobotni, itp.). Poza rejestrującymi się, w rejestrach pozostaje ponad 1.5 mln. osób, którymi także ktoś musi się zająć.

Tymczasem w Publicznych Stuzbach Zatrudnienia całej Polski zatrudnionych jest zaledwie ok. 3600 pośredników i 1700 doradców, co oznacza, że na ok. 700 osób bezrobotnych przypada jeden pośrednik pracy, a mniej niż 5% osób zarejestrowanych w danym momencie w urzędzie uczestniczy w jakiegokolwiek aktywnej formie aktywizacji zawodowej. Należy przy tym dodać, że w krajach UE przeciętna to ok. 40 rejestrujących się na jednego pośrednika/doradcę miesięcznie.

Choć zatem na aktywne polityki rynku pracy wydajemy w Polsce coraz więcej pieniędzy (pomiędzy rokiem 2005 a 2009 skala wydatków na APRP wzrosła o 116%, sięgając ponad 4 mld zł), działania nie stają się bardziej skuteczne ani efektywne kosztowo.

W konsekwencji podaż pośrednictwa pracy realizowanego przez urzędy pracy w Polsce nie odpowiada skali potrzeb. Brak jest też zdecydowanych działań, umożliwiających powierzenie usług aktywizacyjnych wyspecjalizowanym podmiotom, które we współpracy z publicznymi stuzbami zatrudnienia zajmą się aktywizacją zawodową osób potrzebujących indywidualnego i niestandardowego wsparcia. Warto przy tym podkreślić, że zagrożeniem dla polskiego rynku pracy w najbliższych latach będzie pogarszająca się struktura bezrobotnych. Wśród zarejestrowanych w urzędach pracy zwiększać się będzie grupa długotrwale bezrobotnych, a więc tych, którzy wymagają największego wsparcia, które mogą zapewnić doświadczone w tym zakresie i wyspecjalizowane podmioty.

SKUTKI DLA GOSPODARKI

Bezrobocie oznacza straconą produkcję, jak również trudną sytuację osobistą tych, którzy nie pozostają w zatrudnieniu. Oprócz zmniejszenia produkcji bezrobocie wywołuje wyższe wydatki rządu na zasiłki dla bezrobotnych i programy pomocy społecznej. Bezrobocie powoduje też zmniejszenie dochodów budżetowych państwa, ponieważ bezrobotni nie płacą podatków dochodowych, nie płacą składek na ubezpieczenie społeczne, nie kupują towarów, w których jest ukryty podatek pośredni. Co więcej, niemożność znalezienia pracy skłania młodych, wykształconych ludzi do emigracji zarobkowej; straty z tym związane widzi się nie tylko w sferze ekonomicznej, ale także w demograficznej.

CEL ZMIAN

Modyfikacja systemu świadczenia pośrednictwa pracy i doradztwa zawodowego mająca na celu sprawne i efektywne wspieranie procesu przechodzenia z nieaktywności lub bezrobocia w zatrudnienie. Proponowane zmiany mają zapewnić powszechność dostępu do usług rynku pracy, zwiększyć ich skalę i skuteczność oraz zapewnić funkcjonowanie mechanizmów proefektywnościowych, zarówno poprzez modyfikację istniejących instrumentów jak i poprzez kontraktowanie usług specjalistycznych, dla osób napotykających na największe bariery na drodze do zatrudnienia, w ramach świadczenia usług rynku pracy. Konsekwencją wprowadzenia rozwiązań będzie zwiększenie wymiaru oddziaływania, zwiększenie skuteczności podejmowanych działań poprzez powiązanie płatności za usługi z osiąganymi rezultatami (do prowadzenie do stabilnego zatrudnienia) oraz zmniejszenie kosztowności instrumentów pro-zatrudnieniowych, jak też zwiększenie kreacji trwałych miejsc pracy przez małe i średnie przedsiębiorstwa.

**PROPOZYCJE
ZMIAN**

1. Wprowadzenie obowiązku zapewnienia powszechnej dostępności podstawowych usług rynku pracy, tj. pośrednictwa pracy, pomocy w aktywnym poszukiwaniu pracy oraz doradztwa zawodowego dla wszystkich osób poszukujących pracy.
2. Powiązanie finansowania podejmowych przez PSZ działań aktywizacyjnych, pośrednictwa pracy, doradztwa zawodowego z ich efektywnością.
3. Wprowadzenie nowych zasad kontraktowania usług rynku pracy i zmiana zasad ich finansowania. Kontraktacją objęci zostaną przede wszystkim Ci bezrobotni, bądź nieaktywni zawodowo, których sytuacja jest szczególnie trudna i którzy wymagają indywidualnego wsparcia aktywizacyjnego dostosowanego do ich potrzeb.
4. Kontraktacja usług w wyżej wymienionym zakresie będzie powierzona wyspecjalizowanym tym zakresie podmiotom, których celem jest doprowadzeniu jak największej liczby osób w możliwie krótkim czasie do zatrudnienia i wsparcie ich po rozpoczęciu pracy.
5. Płatność za zlecane usługi aktywizacyjne będzie powiązana z osiąganymi efektami zatrudnienia.
6. W toku nowelizacji powiatowe urzędy pracy otrzymają instrumenty do skutecznego prowadzenia polityki rynku pracy. Wojewódzkie urzędy pracy zyskają możliwość wpływu na jakość realizowanych działań na rynku pracy zarówno przez podmioty niepubliczne jak i przez poszczególne powiaty.
7. Nowa i ważniejsza rolę przypisana jest procesowi diagnozowania, planowania strategicznego na poziomie lokalnym oraz instrumentów rynku pracy. Powiatowe rady zatrudnienia staną się bardziej reprezentatywne oraz uzyskają możliwość merytorycznego uczestniczenia w kształtowaniu lokalnej polityki rynku pracy.
8. Zapewnienie rodzicom oraz uczniom szkół gimnazjalnych oraz ponadgimnazjalnych właściwego wsparcia merytorycznego przy dokonywaniu wyborów dalszej ścieżki edukacyjnej i/lub zawodowej.
9. Finansowanie kosztów ubezpieczenia społecznego absolwentów zatrudnianych na praktyki zawodowe oraz osób powracających na rynek pracy zatrudnianych na programy przygotowania zawodowego przez pierwsze trzy miesiące, pod warunkiem utrzymania stażu w takim samym wymiarze i wynagrodzeniu przez okres następnych trzech miesięcy.
10. Każdy pracodawca, który zatrudnia pracowników sezonowo (bez wsparcia finansowego z Funduszu Pracy lub innych źródeł nakierowanych na poprawę sytuacji na polskim rynku pracy), a który stworzy możliwość pracy przez cały rok będzie mógł uzyskać wsparcie finansowe dotyczące pozapłacowych kosztów pracy. Dofinansowaniu podlegają w całości pozapłacowe koszty pracy, tj. składki na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, rentowe i chorobowe w pozostałej części roku. Warunkiem ubiegania się o dofinansowanie jest przedłużenie sezonowej umowy o pracę na resztę roku kalendarzowego oraz złożenie wniosku określającego, w jaki sposób stworzone zostało miejsce pracy.
11. Proponujemy również zniesienie od 2014 r. świadczeń przedemerytalnych i zastąpienie ich obowiązkiem aktywizacji zawodowej w ramach aktywnej polityki rynku pracy. Należy obejmować programami aktywizacyjnymi już pracowników zakładów zagrożonych likwidacją/upadłością. Dodatkowa kwota przeznaczona na aktywizację powinna odpowiadać maksymalnie wysokości obecnego świadczenia przedemerytalnego (co nie zwiększa kosztów funkcjonowania systemu).

ZAŁĄCZNIKI

–

POWIĄZANIE POMOCY SPOŁECZNEJ Z AKTYWIZACJĄ ZAWODOWĄ

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>Zasiłki rodzinne i zasiłki z pomocy społecznej są świadczeniami zależnymi od dochodu na osobę w rodzinie oraz od dodatkowych kryteriów. W przypadku świadczeń rodzinnych wymogiem jest posiadanie dzieci w określonym wieku, zaś dodatkowe kryteria dostępu do świadczeń z pomocy społecznej określa ustawa o pomocy społecznej. Przekroczenie progów dochodowych po podjęciu pracy przez dotychczas bierną osobę z gospodarstwa domowego uprawnionego do zasiłku powoduje utratę prawa do świadczeń.</p> <p>Konieczna jest ściślejsza współpraca między ośrodkami pomocy społecznej i powiatowymi urzędami pracy w ramach aktywnej polityki rynku pracy skierowanej na osoby bierne przez wiele lat i chronicznie bezrobotne. Obecnie jednym z warunków przyznania zasiłku z pomocy społecznej jest udowodnienie bycia bezrobotnym długotrwale, co w praktyce sprowadza się do dostarczenia do ośrodka pomocy społecznej odpowiedniego zaświadczenia z urzędu pracy.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<p>Świadczenia z pomocy społecznej trafiające do osób zdolnych do pracy a niepracujących osłabiają ich motywację, wymuszają zwiększenie opodatkowania pracujących, pochłaniają środki, które powinny trafić do osób, nie mogących pracować.</p>
CEL ZMIAN	<p>Zwiększenie efektywności środków wydatkowanych na pomoc społeczną.</p>
PROPOZYCJE ZMIAN	<p>Uzależnienie wypłaty zasiłku z pomocy społecznej od udowodnienia aktywnego szukania pracy albo uczestnictwa w szkoleniu w ostatnich 6 miesiącach przed złożeniem wniosku o wsparcie z pomocy społecznej.</p>
ZAŁĄCZNIKI	<p>Projekt nowelizacji ustawy o pomocy społecznej oraz niektórych innych ustaw</p>

OGRANICZENIE BIUROKRACJI I ZMNIEJSZENIE KOSZTÓW ADMINISTRACYJNYCH ZWIĄZANYCH Z ZATRUDNIENIEM

STAN OBECNY – PROBLEMY	Aktualnie obowiązujące przepisy nakładają na pracodawców wymóg przechowywania dokumentacji pracowniczej przez okres 50 lat po zakończeniu stosunku pracy, (w formie tradycyjnej – papierowej). Obejmuje ona dokumenty zgromadzone w procesie rekrutacji, podczas trwania stosunku pracy oraz wydane po jego zakończeniu. Wywiązanie się z tego obowiązku jest nie tylko trudne do zrealizowania ale i bardzo kosztowne dla pracodawców. Duża rotacja zatrudnienia, charakteryzująca polski rynek pracy, powoduje, że z każdym rokiem przybywa archiwizowanych akt osobowych
SKUTKI DLA GOSPODARKI	Wprowadzenie zmian przyczyni się bezpośrednio do zmniejszenia kosztów administracyjnych pracodawców, czego konsekwencją będzie zwiększenie inwestycji w rozwój przedsiębiorczości (i zwiększenie wpływów do budżetu państwa) oraz tworzenia nowych miejsc pracy.
CEL ZMIAN	<ol style="list-style-type: none">1. Wprowadzenie możliwości wytwarzania, archiwizowania i przechowywania dokumentacji pracowniczej w postaci elektronicznej, jako alternatywa dla formy obecnie dopuszczonej.2. Wprowadzenie możliwości przechowywania dokumentacji istniejącej, np. przy wykorzystaniu nośników elektronicznych – poprzez przeniesienie dokumentu z nośnika papierowego na elektroniczny, uwierzytelniony za pomocą zaawansowanego podpisu elektronicznego.3. Zniesienie konieczności przechowywania przez 50 lat od zakończenia stosunku pracy, dokumentów nie mających wartości dowodowej dla celów np. emerytalnych.
PROPOZYCJE ZMIAN	<ol style="list-style-type: none">1. Ustawa z 14.07.1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz.U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1396 z późn. zm.) – rozdział 4a i 4b.2. Rozporządzenie MPiPS z dnia 28.05.1996 r. w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracownika,3. Rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 16.09.2002 r. w sprawie postępowania z dokumentacją, zasad jej klasyfikowania i kwalifikowania oraz zasad i trybu przekazywania materiałów archiwalnych do archiwów państwowych (Dz.U. Nr 167, poz. 1375) – § 14, §15, §16.4. Rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 15.02.2005 r. w sprawie warunków przechowywania dokumentacji osobowej i płacowej pracodawców (Dz.U. Nr 32, poz. 284) – § 7
ZAŁĄCZNIKI	<ol style="list-style-type: none">1. Nr 1 wyciąg z przepisów obowiązujących2. Nr 2 propozycje zmian3. Nr 3 propozycja podziału dokumentów ze względu na konieczność i okres przechowywania

4.

STOSUNKI PRACY

WPROWADZENIE ZMIAN W PRZEPISACH O CZASIE PRACY

STAN OBECNY – PROBLEMY

1. Regulacje polskiego prawa pracy w obszarze czasu pracy są bardzo mało elastyczne, często niezrozumiałe. Nie dopuszczają wielu rozwiązań funkcjonujących w regulacjach większości krajów europejskich, w szczególności takich jak Niemcy, Holandia, Austria, Czechy Słowacja.
2. Dyrektywa o organizacji czasu pracy dopuszcza wiele rozwiązań uelastyczniających organizację czasu pracy, z których po procesie harmonizacji w 2003 roku nie może w praktyce korzystać polski pracodawca i pracownik.
3. Przepisy działu VI Kodeksu pracy wymagające bezwzględnej interwencji legislacyjnej to powszechna możliwość wydłużenia okresu rozliczeniowego do 6, 9 i 12 miesięcy, uregulowanie klauzuli opt – out, wprowadzenie krótszego tygodniowego odpoczynku w uzasadnionych przypadkach, uregulowanie na nowych zasadach przerywanego i ruchomego czasu pracy oraz większej elastyczności w oddawaniu dnia wolnego za pracę w sobotę i za godziny nadliczbowe i uregulowanie kont czasu pracy.
4. Ustawą o łagodzeniu skutków kryzysu dla przedsiębiorców i pracowników wprowadzono na okres 2 lat pewne regulacje czasu pracy jak dłuższe okresy rozliczeniowe oraz nowe regulacje w zakresie indywidualnego i ruchomego czasu pracy. Jak pokazują statystyki PIP z rozwiązań tych masowo korzystali przedsiębiorcy, co uzasadnia konieczność wprowadzenia ich na stałe po 1 stycznia 2012 roku.

SKUTKI DLA GOSPODARKI

1. Brak regulacji uelastyczniających przepisy o czasie komplikuje system organizacji czasu pracy, zmniejsza możliwość dostosowania się zmieniających się warunków gospodarczych, ogranicza zdolność podmiotów gospodarczych do utrzymania zatrudnienia.
2. Brak regulacji w zakresie dłuższych okresów rozliczeniowych, kont czasu pracy, czy zasad rozliczania czasu pracy zmniejsza konkurencyjność wielu gałęzi gospodarki, zwłaszcza przemysłu motoryzacyjnego, produkcji maszynowego, elektronicznego, AGD, przemysłu chemicznego, energetycznego i włókienniczego – rozwiązania takie funkcjonują w większości gospodarek europejskich.
3. Brak takich regulacji w polskim prawie zmniejsza także atrakcyjność naszej gospodarki dla inwestorów zagranicznych, ograniczając perspektywę rozwoju nowych miejsc pracy.
4. Dość powszechnie przepisy o organizacji czasu pracy uważane są za jeden z elementów i warunków stabilizacji zatrudniania pracowników, jako forma dostosowywania w okresie krótkim i średnim wykorzystywania zasobów pracy do potrzeb produkcyjnych.
5. Brak takich regulacji zwiększa skalę wykorzystywania innych form uelastyczniania zatrudnienia jak , m.in. umów na czas określony czy pracy tymczasowej.

CEL ZMIAN

1. Zapewnienie standardowych w UE warunków gospodarowania czasem pracy, zgodne z możliwościami jakie daje ustawodawstwo europejskie i rozwiązania funkcjonujące w większości krajów UE.
2. Ograniczenie redukcji zatrudnienia dzięki zapewnieniu elastyczności w gospodarowaniu zasobami pracy.
3. Stworzenie możliwości elastycznej organizacji czasu pracy w celu zwiększania konkurencyjności polskich firm i stabilizowania zatrudnienia.
4. Ograniczenie kosztów ewentualnego kryzysu finansowego dla realnej gospodarki

PROPOZYCJE ZMIAN

Nowelizacja Działu VI Kodeksu Pracy, która będzie zawierała regulacje w zakresie:

1. Uregulowanie zasad wprowadzania przez pracodawcę 6, 9 i 12 – miesięcznego okresu rozliczeniowego czasu pracy.
2. Uregulowanie klauzuli opt – out za zgodą pracownika w Kodeksie pracy
3. Uregulowanie w uzasadnionych przypadkach krótszego, 24 godzinnego, odpoczynku tygodniowego.
4. Uregulowanie łatwiejszego stosowania przerywanego czasu pracy.
5. Uregulowanie ruchomego czasu pracy i rezygnacja z regulacji „doby pracowniczej”
6. Uelastycznienia w stosowaniu skróconego i weekendowego rozkładu czasu pracy.

7. Zwiększenie limitu godzin nadliczbowych.
8. Uelastycznienie przepisów o oddawaniu dnia wolnego za godziny nadliczbowe.
9. Racjonalizacja przepisów o wyptacie wynagrodzenia za pracę w sobotę.
10. Ułatwienia w oddawaniu dnia wolnego lub wyptaty wynagrodzenia za pracę w niedzielę lub święto.
11. Wprowadzenie zapisów o kontaktach czasu pracy.

Konsultacja proponowanych rozwiązań z organizacjami wchodzącymi w skład Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych.

ZAŁĄCZNIKI

Proponowane zapisy zmian w dziale VI Kodeksu pracy – Czas pracy.

UREALNIENIE WPŁYWU INSTYTUCJI DIALOGU SPOŁECZNEGO I ORGANIZACJI PRACODAWCÓW NA REGULACJĘ ZASAD FUNKCJONOWANIA RYNKU PRACY I STOSUNKÓW PRACY ORAZ POLITYKI PUBLICZNEJ W TYM OBSZARZE

STAN OBECNY

– PROBLEMY

1. Ze składek pracodawców tworzone są:
 - a. Fundusz Pracy, przeznaczony w całości na wypłatę zasiłków dla bezrobotnych i instrumenty ich aktywizacji na rynku pracy,
 - b. Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON), którego środki pomagają w rehabilitacji społecznej i zawodowej osób niepełnosprawnych oraz
 - c. solidarny fundusz zaspokajania roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy czyli Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (FGŚP).Łącznie wymienione fundusze gromadzą rocznie ze składek pracodawców kwotę blisko 17 mld złotych, na których wydatkowanie pracodawcy mają bardzo ograniczony wpływ.
2. Gospodarowanie tymi środkami odbywa się na podstawie odpowiednich ustaw, a ich włączenie do systemu finansów publicznych i ograniczony wpływ na możliwość współdecydowania o kierunkach polityki publicznej w tych obszarach pozbawia pracodawców, czy szerzej partnerów społecznych, wpływu na określanie zasad i kierunków polityki rynku pracy, rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych, czy nawet zasad ochrony roszczeń pracowniczych w razie zaległości w wypłacie wynagrodzeń.
3. Mimo, że dialog społeczny partnerów społecznych stanowi jedną z konstytucyjnych zasad ustroju RP, a Trójstronna Komisja ds. Społeczno – Gospodarczych stanowi forum współpracy partnerów społecznych z rządem, nawet w takich obszarach gdzie środki pochodzą prawie wyłącznie ze składek pracodawców brak przestrzeni i mechanizmów realnej współpracy i wpływu na zasady gospodarowania tymi funduszami i kierunkami polityki publicznej.
4. Warto także włączyć szerzej partnerów społecznych w proces stanowienia prawa i kontroli jego legalności dzięki potwierdzeniu jego kompetencji w formułowaniu wniosków do Trybunału Konstytucyjnego, zwłaszcza, gdy jedną z przestaneek są skutki dla gospodarki i rynku pracy.

SKUTKI DLA GOSPODARKI

1. Brak realnego wpływu partnerów społecznych na zasady gospodarowania funduszami gromadzonymi ze składek pracodawców na Fundusz Pracy, Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, czy szerzej Fundusz Rezerwy Demograficznej ogranicza możliwość zwiększania efektywności gospodarowania tymi funduszami, zmniejsza możliwości wprowadzania nowych innowacyjnych rozwiązań, stanowi czynnik ograniczający możliwość oddziaływania organizacji pracodawców na środowisko przedsiębiorców i zmniejsza skłonność zrzeszania się w tych organizacjach.
2. Brak możliwości oddziaływania partnerów społecznych na politykę publiczną w tych obszarach ogranicza skuteczność aktywizacji zawodowej i rozwiązywania problemów rynku pracy m.in. w zakresie rozwoju funduszu szkoleniowego i programów kształcenia ustawicznego, wykorzystywania telepracy i nowych form zatrudnienia do aktywizacji osób niepełnosprawnych, bezrobotnych i innych grup, promowania i wspierania zatrudnienia osób 50+ oraz programów łączenia życia zawodowego i rodzinnego.
3. Potencjał tych funduszy oraz możliwość wpływania na kierunki polityki publicznej w obszarze rynku pracy ma szczególne znaczenie w okresach perturbacji gospodarczych, a rozwiązania ustawy o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego są najlepszym przykładem skuteczności i efektywności włączania partnerów społecznych w proces współdecydowania o kierunkach zmian i potrzebnych programach.

CEL ZMIAN

1. Zmiany w kierunku poszerzenia kompetencji organów Trójstronnej Komisji ds. Społeczno – Gospodarczych o sprawowanie nadzoru nad środkami Funduszu Pracy, Państwowego Funduszu Rehabilitacji osób Niepełnosprawnych, Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Funduszem Rezerwy Demograficznej.
2. Lepsze wykorzystanie zasobów, którymi dysponują fundusze m.in. dzięki inicjatywom przygotowywanym wspólnie przez partnerów społecznych i stronę rządową.
3. Przejrzystość nadzoru nad funduszami i możliwość oddziaływania na kierunki polityki publicznej w tych obszarach.
4. Poszerzenia wymagają uprawnienia reprezentatywnych organizacji pracodawców do reprezentowania branżowych i ogólnogospodarczych interesów swoich członków przed organami administracji publicznej i organami kontroli

PROPOZYCJE ZMIAN

1. Zmiany w ustawie o Trójstronnej Komisji ds. Społeczno – Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego i Regulaminie Prac Trójstronnej Komisji oraz w odpowiednich ustawach w zakresie poszerzenia kompetencji jej organów o sprawowanie nadzoru nad środkami Funduszu Pracy, Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Funduszu Rezerwy Demograficznej.
2. W obszarze stosunków pracy i rynku pracy konieczne jest wypracowanie zmiany zasad funkcjonowania i podjęcie dyskusji o przyszłym modelu zbiorowych stosunków pracy. W szczególności należy zagwarantować partnerom społecznym możliwość podejmowania wiążących uzgodnień w sferze regulacji stosunków pracy i rynku pracy tak, aby były one respektowane przez stronę rządową i parlament – gwarancje takie powinny zostać uregulowane w ustawie o Trójstronnej Komisji.
3. Ustawa o Trójstronnej Komisji powinna gwarantować partnerom społecznym udział w opracowywaniu i ocenie polityki publicznej i zapewniać instrumenty konsultacji i popularyzacji rozwiązań na forum Trójstronnej Komisji, Wojewódzkich Komisji Dialogu Społecznego, ale i struktur branżowych i regionalnych organizacji reprezentowanych.
4. Konieczne jest wzmocnienie dialogu w WKDS poprzez realne gwarancje wpływu tej instytucji na rozwiązywanie problemów regionalnych w relacjach z władzami samorządowymi i administracją rządową zapisane w ustawie o Trójstronnej Komisji.
5. Doprecyzowania wymagają uprawnienia, nie tylko w zakresie opiniowania i konsultacji aktów prawnych, ale też możliwości złożenia wniosku do Trybunału Konstytucyjnego, w sytuacji, gdy akt prawny, godząc w interesy przedsiębiorców, narusza przepisy konstytucji. Kwestia ta według niektórych ekspertów wymaga zmian w przepisach Konstytucji i powinna zostać rozciągnięta także na uprawnienia związków zawodowych, zgodnie z ich zakresem działania.
6. Poszerzenia wymagają uprawnienia reprezentatywnych organizacji pracodawców do reprezentowania branżowych i ogólnogospodarczych interesów swoich członków przed organami administracji publicznej i organami kontroli, tak aby system reprezentacji i doradztwa zachęcał, zwłaszcza małe i mikro przedsiębiorstwa do zrzeszania się w organizacjach pracodawców i zawierania branżowych i regionalnych porozumień.

ZAŁĄCZNIKI

Założenia do zmian w ustawie o Trójstronnej Komisji ds. Społeczno Gospodarczych

5.

ZABEZPIECZENIE SPOŁECZNE

LIKWIDACJA PRZYWILEJÓW EMERYTALNYCH

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>Wysokość emerytury w tzw. powszechnym systemie emerytalnym zależy od wielkości zgromadzonego „kapitału” emerytalnego i oczekiwanego czasu dalszego trwania życia w chwili przejścia na emeryturę. To rozwiązanie jest uznawane za sprawiedliwe, a jednocześnie prowadzi do zmniejszenia deficytu systemu emerytalnego.</p> <p>Niestety kilka grup zawodowych nie zostało włączonych do systemu zwanego powszechnym i zachowało przywileje, które są kosztowne i wymuszają dodatkowe opodatkowanie osób pracujących, a do tego osłabiają motywację do pracy.</p> <p>Pracownicy służb mundurowych otrzymują emerytury na zasadach czterokrotnie korzystniejszych niż pozostali pracownicy (bo pobierają emerytury dwukrotnie wyższe w stosunku do zarobków i dwukrotnie dłużej), co jest głęboko niesprawiedliwe i ekonomicznie nieuzasadnione. Odejście ze służby policjanta po 15 latach pracy, czyli w momencie, kiedy jest najbardziej efektywny, stanowi bezsensowne marnotrawstwo, obniża skuteczność policji i generuje dodatkowe koszty szkolenia kolejnych pracowników.</p> <p>Wysokość emerytur górników nie zależy od długości oczekiwanego czasu jej pobierania, w przeciwieństwie do osób uprawnionych do emerytur pomostowych, a do tego kopalnie nie płacą za górników składek na fundusz emerytur pomostowych. Czterdziestopięcioletni górnik ma przed sobą blisko 30 lat życia i przynajmniej połowę tego czasu powinien przepracować „na powierzchni”.</p> <p>Rolnicy płacą składki emerytalne kilkukrotnie niższe niż osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą i mają prawo do wcześniejszej o 5 lat emerytury. W efekcie relacja wysokości emerytury rolnika do wpłaconych składek będzie znacznie korzystniejsza niż w systemie tzw. powszechnym, oczywiście kosztem wyższego opodatkowania osób pracujących poza rolnictwem.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<p>Finansowanie przywilejów emerytalnych pochłania blisko 30 mld złotych rocznie, ogranicza wzrost inwestycji i zatrudnienia.</p> <p>Przywileje emerytalne dla rolników i górników oznaczają subsydiowanie niskoproduktywnych sektorów gospodarki kosztem pozostałych, hamują proces konsolidacji gospodarstw rolnych i przepływ pracowników do wyżej rentownych sektorów. Efektem jest wolniejsza modernizacja i wolniejszy wzrost całej gospodarki. Utrzymywanie przywilejów emerytalnych dla wybranych rodzi poczucie niesprawiedliwości u pozostałych pracujących i osłabia ich skłonność do uczciwego płacenia składek.</p>
CEL ZMIAN	<p>Zmniejszenie wydatków na emerytury dla osób w wieku produkcyjnym, aby zwiększyć zatrudnienie, inwestycje i efektywność alokacji kapitału i w konsekwencji przyspieszyć wzrost gospodarczy i wzrost zamożności ogółu społeczeństwa.</p>
PROPOZYCJE ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 1. Likwidacja, a przynajmniej ograniczenie przywilejów emerytalnych pracowników służb mundurowych, sędziów i prokuratorów. Osoby, które dopiero rozpoczną pracę w służbach mundurowych powinny zostać objęte powszechnym systemem emerytalnym, w tym emeryturami pomostowymi. Osobom obecnie zatrudnionym w służbach mundurowych należy stopniowo wydłużać, co rok o rok, staż pracy niezbędny do uzyskania emerytury mundurowej z 15 do 25 lat i wprowadzić minimalny wiek emerytalny na poziomie 55 lat zarówno dla mężczyzn jak i kobiet. 2. Objęcie górników powszechnym systemem emerytalnym, w tym emeryturami pomostowymi, na takich zasadach, jak pozostałe osoby wykonujące prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. 3. Objęcie rolników powszechnym systemem emerytalnym, a w przypadku zachowania odrębnego systemu emerytalnego dla rolników, uzależnienie wysokości składek emerytalnych od wysokości dochodów.
ZAŁĄCZNIKI	–

STOPNIOWE PODWYŻSZENIE WIEKU EMERYTALNEGO

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>Wskaźnik zatrudnienia w Polsce, w porównaniu ze średnią w Unii Europejskiej, jest szczególnie niski dla osób w starszym wieku.</p> <p>Minimalny ustawowy wiek emerytalny ma istotny wpływ na wiek, w jakim ludzie najczęściej decydują się zakończyć pracę.</p> <p>Ze względu na nową formułę emerytalną (silniej niż dotychczas wiążącą wiek przejścia na emeryturę z wysokością świadczenia) i zachodzące zmiany społeczno-demograficzne (późniejsze wchodzenie na rynek pracy po dłuższym okresie edukacji, wydłużające się trwanie życia, mniejsza dzietność) konieczne jest stopniowe podnoszenie wieku emerytalnego, najpierw kobiet a następnie mężczyzn. Jest to niezbędne, aby poprawić relację liczby pracujących do liczby emerytów i zmniejszyć ryzyko ubóstwa w starszym wieku. W większości krajów EU-15 ustawowy wiek emerytalny kształtuje się dla obu płci na tym samym poziomie 65 lat. W ostatnich latach w wielu krajach Europy Zachodniej zaczęto podwyższać wiek emerytalny kobiet, aby zrównać go z wiekiem emerytalnym mężczyzn (w Belgii, Wielkiej Brytanii, Austrii). W Islandii, Danii i Norwegii wiek emerytalny dla obu płci już teraz wynosi 67 lat, a w najbliższych latach osiągnie ten poziom w Niemczech i Wielkiej Brytanii.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<p>Jeśli nie wydłuży się okresu aktywności zawodowej Polaków, to utrzymanie w nowym systemie emerytalnym relacji przeciętnej emerytury do przeciętneho wynagrodzenia na obecnym poziomie 59 proc. będzie wymagało podniesienia składki emerytalnej z obecnych 19,52 proc. do 30 proc. Gdyby składka się nie zmieniła, wtedy relacja emerytur do płac spadłaby w najlepszym razie do około 35 proc. Aby przy niezmienionej składce utrzymać relację emerytur do płac na obecnym poziomie, Polacy powinni przechodzić na emeryturę przynajmniej 6 lat później niż obecnie.</p>
CEL ZMIAN	<p>Ograniczenie ekonomicznych skutków starzenia się społeczeństwa poprzez stopniowe podnoszenie wieku emerytalnego.</p>
PROPOZYCJE ZMIAN	<p>Podniesienie ustawowego wieku emerytalnego do 67 lat z możliwością wcześniejszej emerytury od wieku 65 lat przy długim okresie opłacania składek emerytalnych (co najmniej 40 lat). Proponowane zmiany dotyczą kobiet urodzonych w 1955 r. i później oraz mężczyzn urodzonych w 1960 r. i później.</p>

Tabela 1. Harmonogram podnoszenia wieku emerytalnego

Ustawowy wiek emerytalny		
rok	Kobiety	Mężczyźni
2015	60,5 roku	
2016	61 lat	
2017	61,5 roku	
2018	62 lata	
2019	62,5 roku	
2020	63 lata	65 lat
2021	63,5 roku	
2022	64 lata	
2023	64,5 roku	
2024	65 lat	
2025	65,5 roku	65,5 roku
2026	66 lat	66 lat
2027	66,5 roku	66,5 roku
2028	67 lat	67 lat

UPOWSZECHNIENIE KSZTAŁCENIA PRZEZ CAŁE ŻYCIE

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>Polska przeznaczająca obecnie znaczne (ok. 3-4 mld. zł. rocznie) środki na kształcenie dorosłych, głównie z Funduszy Unijnych, ale również krajowych (Fundusz Pracy). Mimo to, zaledwie 5-6 proc. dorosłych Polaków podejmuje w ciągu roku naukę (w Unii Europejskiej ok. 10 proc.), w sposób formalny (szkolenia, kursy, studia podyplomowe) jak i nieformalny (nauka we własnym zakresie). Do tego ci, którzy uczestniczą w różnych formach podnoszenia kwalifikacji, często uczą się rzeczy mało przydatnych z punktu widzenia ich rozwoju zawodowego. Publiczne instytucje edukacyjne kształcą głównie w zawodach nadwyżkowych, w których podaż pracowników przewyższa zapotrzebowanie. Dostęp do funduszy unijnych przyczynił się do powstania bardzo wielu nowych firm szkoleniowych oferujących kursy w zakresie umiejętności miękkich, które są relatywnie łatwe i tanie w organizacji, ale trudne pod kątem oceny jakości. Dzięki dofinansowaniu z EFS szkolenia te, są dla uczestników darmowe lub bardzo tanie. Spowalnia to rozwój dojrzałego rynku edukacyjnego, gdyż po pierwsze, od szkoleń darmowych niewiele się wymaga, a po drugie, wypychane są z rynku szkolenia komercyjne, które w dłuższej perspektywie powinny dominować.</p> <p>Ponadto, publiczne wsparcie kształcenia dorosłych okazało się mało efektywne. Doradców zawodowych jest zbyt mało w stosunku do liczby interesantów i są oni nieskuteczni. Rejestr Instytucji Szkoleniowych, który miał za zadanie poprawić dostępność informacji o instytucjach szkoleniowych i ich ofercie edukacyjnej, nie spełnia swojej roli. System akredytacji programów szkoleniowych ma bardzo mały zasięg ze względu na ograniczone zainteresowanie instytucji edukacyjnych. Brakuje również Krajowych Ram Kwalifikacji, które poprawiłyby rozpoznawalność umiejętności nabywanych w trakcie szkoleń.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<p>Brak systemu kształcenia dorosłych utrudnia wzrost produktywności, zwiększa bezrobocie i koszty z nim związane.</p>
CEL ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 1. Stworzenie jednolitego efektywnego systemu kształcenia przez całe życie i upowszechnienie kształcenia ustawicznego. 2. Ułatwienie dostępu do usług edukacyjnych osobom o niskich kwalifikacjach i niskim wynagrodzeniu. 3. Zwiększenie efektywności rynku edukacyjnego. 4. Zwiększenie efektywności rynku pracy poprzez podniesienie rozpoznawalności zdobywanych kwalifikacji oraz wspieranie nabywania umiejętności, które są szczególnie przydatne na rynku pracy.
PROPOZYCJE ZMIAN	<p>Stworzenie systemu Indywidualnych Funduszy Edukacyjnych, którym zostaną objęte wszystkie osoby odprowadzające składki na Fundusz Pracy, czyli wszyscy zatrudnieni na umowę o pracę. Osoby zatrudnione w ramach innych rodzajów umów, np. umów o dzieło czy umów zlecenia, będą mogły dobrowolnie odprowadzać składki na Fundusz Pracy, otrzymując w zamian prawo do zasiłku dla bezrobotnych oraz prawo do Indywidualnego Funduszu Edukacyjnego.</p> <p>Nowy system wsparcia kształcenia ustawicznego byłby nadzorowany przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej i administrowany przez publiczne służby zatrudnienia, a składałby się z czterech komplementarnych elementów: Indywidualnych Funduszy Edukacyjnych, dodatkowego Funduszu Wsparcia Kształcenia Dorosłych, dedykowanej infrastruktury użytkownika i instytucji nadzoru.</p>
ZAŁĄCZNIKI	<ol style="list-style-type: none"> 1. Projekt założeń wprowadzający system kształcenia przez całe życie 2. Projekt zmiany ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz niektórych innych ustaw

OGRANICZENIE RENT RODZINNYCH DLA OSÓB W WIEKU PRODUKCYJNYM

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>Prawo do renty rodzinnej przysługuje obecnie wdowie/wdowcowi, jeśli w chwili śmierci współmałżonka osoba taka ukończyła 50 lat lub była niezdolna do pracy. Renta rodzinna przysługuje również osobie, która nie osiągnęła tego wieku, ale wychowuje co najmniej jedno z dzieci, wnuków lub rodzeństwa uprawnionych do renty rodzinnej po zmarłym. Warunki te można spełnić również w ciągu 5 lat od śmierci współmałżonka. Takie rozwiązanie ostabia motywację do pracy, w szczególności kobiet w wieku 50-59 lat.</p> <p>W 2010 r. ZUS wypłacał przeciętnie 1 236 tys. rent rodzinnych miesięcznie, zaś rocznie przyznaje się ok. 40 tys. nowych świadczeń. Wśród osób, którym przyznano w 2009 r. rentę rodzinną, osoby w wieku 50-59 lat stanowiły 22%, co daje prawie 9 tys. świadczeniobiorców, głównie kobiet. Pięćdziesięcioletnia kobieta ma przed sobą średnio ponad 30 lat życia.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<p>Renty rodzinne dla osób w wieku produkcyjnym ostabiają ich motywację do pracy i zwiększają obciążenia podatkowe.</p>
CEL ZMIAN	<p>Zmniejszenie wydatków na renty rodzinne i zwiększenie zatrudnienia osób w wieku 50-59/64 lat.</p>
PROPOZYCJE ZMIAN	<ol style="list-style-type: none">1. Podniesienie minimalnego wieku uprawniającego do renty po śmierci małżonka do ustawowego wieku emerytalnego.2. Pozostawienie prawa do okresowej renty rodzinnej wypłacanej osobom, które nie posiadają niezbędnych źródeł utrzymania. Renta okresowa byłaby wypłacana jak dotychczas, do momentu podjęcia pracy, maksymalnie przez rok.3. Zasady przyznawania renty rodzinnej dzieciom i małżonkom wychowującym dzieci, pozostają bez zmian.
ZAŁĄCZNIKI	<p>Projekt nowelizacji ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.</p>

DOSTOSOWANIE RENT Z TYTUŁU NIEZDOLNOŚCI DO PRACY DO NOWEGO SYSTEMU EMERYTALNEGO

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>W 2009 r. przeciętna emerytura z ZUS wynosiła 59% przeciętnego wynagrodzenia, zaś renta tytułu niezdolności do pracy 44% tego wynagrodzenia. Relacja renty z tytułu niezdolności do pracy do emerytury to 74%. Jest to relacja dla emerytur wypłacanych na podstawie starych przepisów i formuły zdefiniowanego świadczenia emerytalnego.</p> <p>Od 2009 r. świadczenia dla emerytów wypłacane są jednak według zasady zdefiniowanej składki, z okresem przejściowym do 2013 r., kiedy to emerytury ustalane są w sposób mieszany (częściowo wg starych, częściowo wg nowych zasad). Oznacza to zmniejszenie stopy zastąpienia dla emerytur w porównaniu do obecnej sytuacji.</p> <p>Wysokość świadczenia rentowego jest wyznaczana w oparciu o formułę podobną do formuły emerytalnej obowiązującej przed reformą z 1998 r. Zmiana formuły rentowej jest potrzebna, żeby renta z tytułu niezdolności do pracy nie była wyższa od emerytury dla osoby o danym stażu pracy.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<p>Dotychczasowe zasady przyznawania rent z tytułu niezdolności do pracy powodują nadmierne obciążenie podatkowe osób pracujących.</p> <p>Bez proponowanych zmian, osoba przechodząca na emeryturę po 30 latach pracy będzie dostawała mniej niż osoba, który po 10 latach odejdzie na rentę dofinansowywaną przez podatników. W konsekwencji nasilą się zabiegi o uzyskanie renty, bo nie będzie się opłacało długo pracować.</p>
CEL ZMIAN	<p>Wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy powinna być ustalana w oparciu o stan konta emerytalnego w ZUS, czyli faktycznie wpłaconych składek, oraz części hipotetycznej, wskazującej, ile ubezpieczony by zgromadził, gdyby pracował do emerytury, obliczonej na podstawie wysokości oskładkowanych dochodów z ostatniego okresu przed złożeniem wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy.</p>
PROPOZYCJE ZMIAN	<p>Nowy system naliczania rent z tytułu niezdolności do pracy obejmie osoby urodzone po 1948 r. Podstawę obliczenia renty stanowić będzie suma kapitału początkowego i zwaloryzowanych składek emerytalnych zapisanych na koncie ubezpieczonego w ZUS. W przypadku osób, które są członkami OFE kwota składek emerytalnych byłaby zwiększona poprzez pomnożenie jej przez wskaźnik korygujący, uwzględniający składki przekazane do OFE.</p> <p>Jeżeli wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy zgłosi osoba w wieku poniżej 60 lat, która nie posiada pełnych 30 lat okresów składkowych i nieskładkowych ubezpieczenia, podstawa obliczenia renty będzie zwiększona o przeciętną miesięczną kwotę składki za każdy miesiąc okresu brakującego do pełnych 30 lat.</p>
ZAŁĄCZNIKI	<p>Projekt nowelizacji ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.</p>

RACJONALIZACJA ZASIŁKÓW DLA BEZROBOTNYCH

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>Według danych Badania Aktywności Ekonomicznej Ludności GUS, czas poszukiwania pracy w Polsce waha się od 4 do 6 miesięcy, choć średni czas poszukiwania pracy przekracza 10 miesięcy ze względu na osoby bezrobotne długotrwale czyli powyżej 24 miesięcy.</p> <p>Zgodnie z obowiązującymi przepisami, zasiłek dla bezrobotnych przysługuje przez okres od 6 do 12 miesięcy po spełnieniu wymogów określonych w ustawie z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Obowiązująca definicja bezrobotnego powoduje, że w ostatniej dekadzie maksymalnie co piąty bezrobotny miał prawo do zasiłku.</p> <p>Obecne zasady przyznawania zasiłków dla bezrobotnych powodują, że stopa zastąpienia dochodu z pracy zasiłkiem jest szczególnie wysoka dla osób z długim stażem pracy i niskimi kwalifikacjami i wynagrodzeniami. Takie osoby najczęściej wpadają w pułapkę bezrobocia. Badania dotyczące wpływu maksymalnego czasu wypłacania zasiłku na odpływy z bezrobocia w innych krajach sugerują, że 12 miesięczne uprawnienie do pobierania zasiłku w powiatach z wysoką stopą bezrobocia zniechęca do podejmowania pracy przez bezrobotnych między 6 a 12 miesiącem pozostawania w rejestrze bezrobotnych.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<p>Wysokiemu poziomowi bezrobocia towarzyszy wysoki poziom produktu, którego wytworzenia zaniechano. Szacuje się, że na każdy procent, o jaki faktyczna stopa bezrobocia przewyższa naturalną stopę bezrobocia, realny PKB jest niższy o 3% od PKB potencjalnego, przy pełnym wykorzystaniu zdolności produkcyjnych.</p>
CEL ZMIAN	<p>Zmniejszenie wydatków na zasiłki dla bezrobotnych aby umożliwić zwiększenie nakładów na aktywizację zawodową bezrobotnych, wzmocnienie motywacji do poszukiwania pracy, usunięcie zachęt dla osób faktycznie nie poszukujących pracy albo pracujących w szarej strefie do rejestrowania się jako osoba bezrobotna wyłącznie po to, żeby uzyskać ubezpieczenie zdrowotne.</p>
PROPOZYCJE ZMIAN	<p>Skrócenie maksymalnego okresu pobierania zasiłku do 6 miesięcy (przez pierwsze 3 miesiące wyższy zasiłek + do 3 miesięcy niższy zasiłek) i powiązanie jego wysokości z indywidualnym średnim miesięcznym wynagrodzeniem (od którego były opłacane składki na Fundusz Pracy) danej osoby z ostatnich 12 miesięcy pracy przed rejestracją w urzędzie pracy. Uzależnienie wypłaty zasiłku od aktywnego poszukiwania pracy.</p> <p>Mocniejsze wsparcie szczególnie dla osób w powiatach o stopie bezrobocia przekraczającej 150% przeciętnej w kraju.</p> <p>Wysokość zasiłku:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. w pierwszych 3 miesiącach = 25% wynagrodzenia minimalnego + 15% wynagrodzenia indywidualnego, 2. w kolejnych 3 miesiącach = 15% wynagrodzenia minimalnego + 15% wynagrodzenia indywidualnego. <p>Stopa zastąpienia, czyli relacja zasiłku do zarobków danej osoby z ostatnich 12 miesięcy, spadnie wówczas dla osób z długim stażem pracy i wynagrodzeniem nie wyższym niż dwukrotność wynagrodzenia minimalnego. Stopa zastąpienia dla osób otrzymujących wynagrodzenie minimalne będzie równa 40% w pierwszych 3 miesiącach i 30% w kolejnych miesiącach pobierania zasiłku. Dla osób z zarobkami bliższymi średniej stopa zastąpienia nieznacznie podniesie się, jednak takie osoby i tak przeciętnie krócej poszukują nowej pracy.</p>
ZAŁĄCZNIKI	<p>Projekt Nowelizacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.</p>

STWORZENIE RÓWNYCH WARUNKÓW DLA WSZYSTKICH PODMIOTÓW OFERUJĄCYCH INDYWIDUALNE KONTA ZABEZPIECZENIA EMERYTALNEGO

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>W wyniku tegorocznej nowelizacji Ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych („Uoffe”) oraz Ustawy o indywidualnych kontach emerytalnych („UoIKE), powszechne towarzystwa emerytalne („PTE”) mogą od dnia 1 stycznia 2012 prowadzić indywidualne konta zabezpieczenia emerytalnego („IKZE”).</p> <p>Oprócz PTE, IKZE mogą prowadzić również banki, domy maklerskie, fundusze inwestycyjne i zakłady ubezpieczeń.</p> <p>Zasady, na jakich PTE mogą prowadzić IKZE oparte są w dużej mierze na ostrożnościowych rozwiązaniach przyjętych dla otwartych funduszy emerytalnych. W związku z tym PTE nie mogą utworzyć IKZE na bazie funduszu z wydzielonymi subfunduszami, są zmuszone do ponoszenia części kosztów za transakcje giełdowe dokonywane poza granicami polski, na każdorazową zmianę statutu dobrowolnego funduszu emerytalnego (DFE) muszą uzyskać zgodę KNF. Sytuacja ta ma wpływ na znaczne obniżenie konkurencyjności IKZE prowadzonego przez PTE w stosunku do IKZE prowadzonych przez innych uczestników rynku, których powyższe ograniczenia nie dotyczą.</p> <p>Zasadnym wydaje się więc zrównanie zasad prowadzenia IKZE przez PTE do obowiązujących inne podmioty rynku finansowego również po to aby klienci mieli dostęp do szerokiej gamy porównywalnych produktów.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<p>Gospodarka wolnorynkowa opiera się na wolności gospodarczej oraz konkurencyjności. Ścieranie się konkurencji jest korzystne dla wszystkich uczestników rynku, a przede wszystkim dla konsumentów. Warunkiem prawidłowej konkurencji pomiędzy podmiotami prowadzącymi tę samą działalność jest możliwość działania w identycznych warunkach prawnych, co daje wszystkim podmiotom równe szanse. IKZE prowadzone przez PTE, w wyniku oparcia ich konstrukcji o otwarty fundusz emerytalny, nie jest w stanie skutecznie konkurować z IKZE prowadzonym przez inne instytucje finansowe.</p> <p>W wyniku zaistniałej sytuacji, w stosunku do PTE, mechanizmy gospodarki wolnorynkowej nie są w stanie zadziałać w prawidłowy sposób.</p>
CEL ZMIAN	<p>Stworzenie warunków do równej konkurencji pomiędzy podmiotami prowadzącymi IKZE. Zrównanie warunków prawnych prowadzenia IKZE przez PTE do zasad ich prowadzenia przez fundusze inwestycyjne.</p>
PROPOZYCJE ZMIAN	<p>Zmiana Uoffe zmierzająca do wprowadzenia zapisów pozwalających na równoprawne konkurowanie przez wszystkie podmioty uprawnione do oferowania IKZE. Zmiany powinny iść w następującym kierunku:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ponoszenia przez DFE w pełnej wysokości kosztów transakcji kupna/sprzedaży zagranicznych aktywów; 2. stosowania art. 139 Uoffe, mówiącego o dążeniu do osiągnięcia maksymalnego stopnia bezpieczeństwa i rentowności dokonywanych lokat, jedynie do otwartego funduszu emerytalnego; 3. wprowadzenia możliwości tworzenia DFE jako funduszu z wydzielonymi subfunduszami; 4. wprowadzenia do Uoffe zapisów, iż tylko enumeratywnie wymienione w Uoffe przypadki zmiany statutu DFE wymagają zgody KNF (w tym zgody nie wymaga zmiana polityki inwestycyjnej); 5. dostosowania zasad polityki inwestycyjnej, w tym katalogu lokat DFE do zasad obowiązujących dla funduszy inwestycyjnych.
ZAŁĄCZNIKI	–

WPROWADZENIE DODATKOWYCH UBEZPIECZEŃ ZDROWOTNYCH

STAN OBECNY – PROBLEMY

Problemy opieki zdrowotnej w Polsce od lat wymieniane są jako najpilniejsze do rozwiązania. Stały wzrost wydatków na ochronę zdrowia (zarówno publicznych jak i prywatnych) nie przynosi poprawy sytuacji. Większe nakłady nie likwidują kolejek do procedur i kłopotów z niedofinansowaniem świadczeniodawców.

Pomimo rozwijającego się od 20 lat rynku ubezpieczeniowego, brak jest w Polsce prawa, regulującego prywatne ubezpieczenia zdrowotne. Rozwinęły się one w większości krajów europejskich, znacznie poprawiając standardy i dostępność do świadczeń medycznych.

W polskim systemie ochrony zdrowia funkcjonuje tylko jeden płatnik publiczny – NFZ, który nie jest w stanie sprostać popytowi na świadczenia zdrowotne. Wydatki prywatne z kolei są w minimalnym stopniu zarządzane przez płatników instytucjonalnych. Ponad 90 proc. wydatków prywatnych to środki pochodzące bezpośrednio z kieszeni pacjentów, co bardzo pogarsza efektywność całego systemu.

SKUTKI DLA GOSPODARKI

W systemie brak jest mechanizmów konkurencyjnych. Niskie środki przeznaczane na kontrolę i nadzór powodują nieprawidłowości i niską efektywność zarządzania pieniędzmi.

Środki prywatne bez udziału płatników instytucjonalnych (ok. 30 mld PLN) są wydawane nieefektywnie. 18,3 mld zł przeznaczane jest na farmaceutyki, z czego 9,6 mld zł to leki nierecepturowe i suplementy diety. Około 5 mld zł pozostawiane jest głównie u lekarzy specjalistów i w prywatnych gabinetach diagnostycznych. Wydatki prywatne trafiają wyłącznie do prywatnych świadczeniodawców, nie przekładając się na poprawę całego systemu opieki zdrowotnej.

Środki publiczne finansują medycynę naprawczą, z dużym udziałem wydatków na leczenie zamknięte. Relatywnie niski jest poziom wydatków na profilaktykę zdrowotną. Dodatkowo sytuacja daje impuls do rozwoju w Polsce szarej strefy, związanej z walką pacjentów o dostęp do leczenia szpitalnego ze środków publicznych.

CEL ZMIAN

System opieki zdrowotnej musi efektywnie wykorzystywać istniejące środki. Dzięki pieniądзом z dobrowolnych Dodatkowych Ubezpieczeń Zdrowotnych (DUZ), pacjenci otrzymają prywatną opiekę zdrowotną o lepszym standardzie i dostępności, a jednocześnie „zwolnią” środki publiczne. Dzięki temu skorzystają zarówno ci, którzy zdecydują się na DUZ, jak i ci, którzy płacić będą tylko obowiązkową składkę zdrowotną.

Wprowadzenie DUZ pozwoli znaczne ograniczenie płatności za świadczenia, ponoszone przez pacjentów z własnej kieszeni, poprzez przesunięcie środków w kierunku prywatnych płatników instytucjonalnych. DUZ zlikwiduje częściowo podział na „biednych” (czekających do lekarza w wielomiesięcznych kolejkach) i „bogatyh” (tych, których stać na komercyjne usługi medyczne). Dobrze zaprojektowane prawo będzie narzędziem w walce z obecnymi patologiami systemu.

Wprowadzenie DUZ pod warunkiem ich masowości, daje szansę na:

1. znaczną poprawę efektywności polskiej służby zdrowia w perspektywie 4-8 lat
2. spowoduje wprowadzenie do systemu konkurencji pomiędzy świadczeniodawcami opieki zdrowotnej
3. wstęp do poważniejszej reformy i stworzenia systemu ochrony zdrowia opartego na pełnej konkurencyjności płatników.

PROPOZYCJE ZMIAN

Konieczna jest ustawa, która pozwoli na wdrożenie masowych DUZ, przy zachowaniu dla wszystkich obywateli konstytucyjnych praw gwarantowanych w systemie.

W marcu 2011 Ministerstwo Zdrowia przedstawiło projekt ustawy o DUZ. Bardzo pozytywnie należy ocenić samą próbę uregulowania rynku dodatkowych ubezpieczeń zdrowotnych, Propozycja MZ nie precyzowała jednak kluczowych kwestii związanych z DUZ. W zaproponowanym kształcie może stać się wręcz niekorzystna dla polskich pacjentów i szpitali.

Właściwą podstawą dalszych prac powinien stać się alternatywny projekt ustawy, który zaproponowała Polska Izba Ubezpieczeń w ramach konsultacji społecznych.

Ustawa autorstwa PIU oraz dołączone do niej opinie prawne, zostały w kwietniu 2011 r. przedstawione opinii publicznej. Efektem reformy byłoby stworzenie kompleksowego systemu ochrony zdrowia z różnymi źródłami finansowania, w tym także z możliwością rozwiązań z obszaru partnerstwa publiczno-prywatnego.

Dla systemu ochrony zdrowia:

1. nowy, zorganizowany strumień środków finansowych
2. efektywniejsze wykorzystanie dostępnych środków i stopniowe przekształcanie bezpośrednich opłat w kompleksowe, głównie grupowe ubezpieczenia zdrowotne
3. stopniowe przekształcenie się abonamentów w ubezpieczenia i rozszerzenie zakresu dostępnych świadczeń dla ich dotychczasowych posiadaczy
4. stopniową marginalizację szarej strefy
5. wprowadzenie mechanizmów rynkowych, wymuszających podniesienie poziomu jakości usług i przygotowanie publicznych świadczeniodawców do kontraktowania z konkurencyjnymi płatnikami
6. efektywniejsze wykorzystanie posiadanych zasobów – sprzętowych i kadrowych przez publicznych świadczeniodawców

Dla pacjentów ubezpieczonych dodatkowo:

1. lepsza dostępność do wysokiej jakości świadczeń ambulatoryjnych i szpitalnych oraz leków
2. tańsza, bardziej komfortowa niż opłacana bezpośrednio z kieszeni, forma zakupu świadczeń zdrowotnych
3. dodatkowe świadczenia i serwis informacyjny oraz opiekę w trakcie leczenia oraz inne świadczenia proponowane przez ubezpieczyciela

Dla pacjentów nieubezpieczonych dodatkowo, przy masowości DUZ:

1. lepsza dostępność świadczeń finansowanych ze środków publicznych (każda dodatkowo ubezpieczona w ramach DUZ osoba to jedna osoba w kolejce mniej)
2. wyższe standardy, dzięki inwestycjom świadczeniodawców, możliwym poprzez środki pozyskane od prywatnych płatników

6.

PRAWO GOSPODARCZE

OPRACOWANIE ROZWIĄZAŃ REGULUJĄCYCH ZASADY I FUNKCJONOWANIE GRUP KAPITAŁOWYCH

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>Polska regulacja prawa grup spółek ogranicza się zasadniczo do art. 7 kodeksu spółek handlowych. W pracach legislacyjnych nad kodeksem spółek handlowych w roku 2000 przyjęto koncepcję ograniczonej (szczętkowej) regulacji prawa holdingowego. Art. 7 kodeksu spółek handlowych odnosi się do tzw. holdingów umownych a więc takich, gdy spółka dominująca i spółka zależna zawierają między sobą umowę o zarządzanie spółką zależną przez spółkę dominującą lub umowę o odprowadzanie zysku spółki zależnej do spółki dominującej. Wspomniana wyżej regulacja nie uwzględnia natomiast unormowania kwestii prawnych dotyczących tzw. holdingów faktycznych (dominujących w Polsce) a więc spółek, pomiędzy którymi powstał stosunek dominacji i zależności. Wprowadzona do kodeksu spółek handlowych, obca naszemu systemowi prawa, instytucja umowy o przekazywanie zysku spółki zależnej do spółki dominującej nie rozwiązuje żadnego problemu prawa grup spółek oraz powoduje problemy interpretacyjne związane z jej istotą.</p> <p>Ze względu na powyższe możemy mówić o braku spójnej regulacji prawa grup spółek w Polsce co, obserwując coraz większą rolę holdingów faktycznych w naszej gospodarce, powoduje pilną potrzebę uzupełnienia regulacji w tym obszarze.</p> <p>Przedsiębiorcy działający w grupach kapitałowych powinni otrzymać precyzyjną odpowiedź na pytania: jaka jest definicja grupy kapitałowej, czy spółka (członek grupy) ma autonomiczny interes, inny niż interes spółki matki oraz całej grupy kapitałowej oraz czy spółka może być traktowana wyjątkowo jako narzędzie do osiągnięcia celów określanych przez spółkę matkę i grupę kapitałową.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<p>Proponowane regulacje prawne będą miały wpływ na konkurencyjność gospodarki, gdyż dzięki wprowadzeniu postulowanych rozwiązań legislacyjnych zlikwidowana zostanie luka w przepisach dotycząca prawa grup spółek, co może sprzyjać tworzeniu koncernów, których rola w gospodarce stale rośnie i których wpływ na konkurencyjność polskiej gospodarki jest coraz większy.</p>
CEL ZMIAN	<p>Proponowana regulacja dotyczy wprowadzenia do polskiego prawa spółek handlowych regulacji prawnej tzw. prawa holdingowego, które reguluje relacje pomiędzy spółką dominującą i jej spółkami zależnymi, w sposób uwzględniający interes wierzycieli, członków organów oraz drobnych współników, zwłaszcza spółki zależnej.</p>
PROPOZYCJE ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 1. Wprowadzenie normatywnej definicji grupy kapitałowej odróżniającej „kwalifikowany” stosunek dominacji i zależności (którym jest grupa spółek) od „zwykłego” stosunku dominacji i zależności. 2. Wprowadzenie obowiązku uwzględnienia interesu grupy spółek zarówno przez spółkę dominującą, jak i spółkę zależną, obok własnego interesu każdej z tych spółek, którego konieczność ochrony wynika z istoty prawa spółek. 3. Wprowadzenie rozwiązań chroniących interes współników mniejszościowych spółki zależnej, których interesy powinny być uwzględniane zarówno przez spółkę dominującą jak i przez spółkę zależną należącą do grupy spółek. 4. Wprowadzenie uprawnienia dla spółki dominującej do informacji o spółce zależnej. 5. Skreślenie art. 7 kodeksu spółek handlowych
ZAŁĄCZNIKI	<p>Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych i ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (wersja z dnia 22.03.2010) przyjęty przez Komisję Kodyfikacyjną Prawa Cywilnego przy Ministrze Sprawiedliwości będący wynikiem kompromisu środowisk biznesu i przedstawicieli doktryny.</p>

DOKOŃCZENIE PRAC NAD REGULACJAMI KODEKSU KARNEGO W ZAKRESIE ODPOWIEDZIALNOŚCI CZŁONKÓW ZARZĄDU W SPÓŁKACH HANDLOWYCH

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>W wyniku nowelizacji kodeksu spółek handlowych (k.s.h.) i kodeksu karnego (k.k.), która weszła w życie z dniem 13 lipca 2011 r., uchylony został z k.s.h. art. 585, który regulował odpowiedzialność karną członków zarządu spółek kapitałowych za tzw. działanie na szkodę spółki. Jednocześnie do art. 296 k.k. dodano § 1a, zgodnie z którym odpowiedzialność karną w postaci kary pozbawienia wolności do lat 3, ponoszą osoby, które poprzez nadużycie udzielonych im uprawnień lub niedopełnienie ciążących na nich obowiązków, sprowadzą na spółkę bezpośrednio niebezpieczeństwo wyrządzenia jej znacznej szkody majątkowej.</p> <p>Dodanie do art. 296 k.k. § 1a, podobnie jak wcześniejsze obowiązywanie art. 585 k.s.h., należy ocenić negatywnie. Podmiotom, które objęte są zakresem wyżej wskazanej normy grozi odpowiedzialność karna za działania lub zaniechania, które w skutkach nie prowadzą do rzeczywistego powstania znacznej szkody – wystarczającą przestanką jest samo bezpośrednie niebezpieczeństwo jej wyrządzenia.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<p>Ryzyko jest nierozłącznym elementem prowadzenia działalności gospodarczej. Oznacza to, że duża część decyzji podejmowanych w przedsiębiorstwach obarczona jest pewnym ryzykiem, a co za tym idzie, powoduje niebezpieczeństwo powstania określonych szkód.</p> <p>Obowiązujący art. 296 § 1a k.k. negatywnie wpływa na podejmowanie wielu decyzji przez przedsiębiorców, w tym w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. decyzji inwestycyjnych związanych z fuzjami i przejęciami, bowiem np. trudność w integracji technicznej łączących się firm (przejęcia) może wpłynąć na ograniczenie efektów synergii, a tym samym spowodować „bezpośrednie niebezpieczeństwo powstania znacznej szkody”, 2. decyzji dotyczących wdrażania innowacyjnych rozwiązań (przede wszystkim procesowych i produktowych), bowiem te wiążą się np. z koniecznością poniesienia kosztów na B+R, przy jednoczesnym braku możliwości oceny rynku ex ante, 3. decyzji o rozpoczęciu (i kontynuowaniu) sprzedaży na eksport, bowiem np. wzmocnienie siły złotego wobec innych walut może „stworzyć niebezpieczeństwo powstania znacznej szkody”. <p>O tym, czy dane działanie lub zaniechanie menadżerów rzeczywiście leży w interesie spółki, winni decydować właściciele spółki; nie prokuratorzy.</p>
CEL ZMIAN	<p>Zarządzający przedsiębiorstwami, przy akceptacji właścicieli większościowych i mniejszościowych, powinni mieć prawo podejmowania decyzji, które obarczone są dużym ryzykiem, bez obawy o narażenie się na odpowiedzialność karną.</p> <p>Należy zrezygnować z penalizacji działań zarządzających przedsiębiorstwami, które nie powodują szkody dla spółki, wspólników, lub wierzycieli. Ocena ryzyka podjętego przez zarządzających, które nie doprowadziło do realnej szkody, powinna być w gestii właścicieli i to oni powinni decydować o ewentualnym odwołaniu danej osoby z pełnionej funkcji.</p>
PROPOZYCJE ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 1. W art. 296 k.k. postulujemy uchylenie §1a. 2. Alternatywnie proponujemy dodanie do art. 296 k.k. § 6, zgodnie z którym, nie będzie podlegał karze sprawca przestępstwa z art. 296 § 1a k.k., który dobrowolnie uchylił grożące niebezpieczeństwo (czynny żal)*. 3. Niezależnie od powyższego, postulujemy zmianę art. 296 § 4a), tak ażeby wszystkie przestępstwa określone w art. 296 k.k. ścigane były wyłącznie na wniosek pokrzywdzonej spółki lub jej pokrzywdzonych wspólników, bez względu na to, czy pokrzywdzonym jest Skarb Państwa, czy też nie.
ZAŁĄCZNIKI	Nowelizacja art. 296 k.k.

* Przykład takiego rozwiązania można znaleźć chociażby w art. 220 § 3 k.k.

STWORZENIE SYSTEMU PROMOCJI POLSKIEJ GOSPODARKI

STAN OBECNY – PROBLEMY

Polski eksport to niespełna 40 proc. wartości PKB., a wartość eksportu per capita jest jedną z najniższych w UE. Jedną z przyczyn słabego zainteresowania przedsiębiorstw rynkami zewnętrznymi są wysokie koszty wejścia na te rynki, wynikające m.in. z braku promocji polskiej gospodarki, braku dostępu do wystandaryzowanych, rzetelnych informacji o tych rynkach, obowiązujących tam regulacji i panującej kultury biznesowej.

Dyskusja na temat stworzenia systemu promującego polską gospodarkę, wspierającego polskich eksporterów, a także polskich inwestorów toczy się od wielu lat. Do dnia dzisiejszego nic się jednak w tej kwestii nie zmieniło.

1. Wciąż nie mamy systemu promocji polskiej gospodarki;
2. Brak jest strategii, programów, które powinny powstawać przy udziale przedsiębiorców, które określałyby np. zadania, priorytety do realizacji na dany okres, rynki priorytetowe dla wsparcia, metodologię wyboru takich rynków priorytetowych w danym czasie;
3. Nie ma wyspecjalizowanej w tym zakresie agencji rządowej; promocją zajmuje się obecnie wiele podmiotów, które nie współpracują między sobą np. PAIIZ, PARP, MG, MPIPS, MNiSWi;
4. Środki przeznaczone na promocję są rozproszone, wykorzystywane bez próby osiągnięcia efektów synergii; brak jest również weryfikacji ex-post efektów ich wydatkowania;
5. Niewystarczający jest profesjonalizm działań instytucji zajmujących się promocją polskiej gospodarki; brak jest współpracy administracja-biznes;
6. Niedostosowanie do zmian systemowych w Polsce, w tym niedostosowanie formy działalności placówek zagranicznych do zmian, jakie zaszły w polskim handlu zagranicznym (prywatyzacja).

SKUTKI DLA GOSPODARKI

1. Z badań PKPP Lewiatan wynika, iż najbardziej dolegliwymi barierami dla MSP w podejmowaniu przez nie działalności eksportowej są trudności w pozyskiwaniu informacji o zagranicznych rynkach oraz znajdowanie wiarygodnych partnerów biznesowych za granicą. Zwiększa to znacznie ryzyko aktywności eksportowej małych i średnich przedsiębiorstw i podnosi koszty działalności.
2. Polscy przedsiębiorcy nie uzyskują wsparcia w postaci dostępu do skoncentrowanej i kompletnej informacji o potencjalnych kontrahentach, rynkach zagranicznych, targach i misjach handlowych. Bardzo wyraźnie widać brak koordynacji działań w zakresie promocji gospodarki oraz brak przepływu informacji pomiędzy różnymi instytucjami wspierającymi przedsiębiorczość (PAIIZ, PARP, MG, MPIPS, MNiSW) np. przy promocji eksportu.
3. Inną, również bardzo istotną kwestią jest brak promocji sukcesów polskiej gospodarki oraz polskich przedsiębiorców za granicą. Program promocji sukcesów gospodarczych zmieniłby w sposób istotny wizerunek polskiej gospodarki, który dzisiaj oparty jest na wódce i nieprzetworzonych dobrach przemysłowych.

W efekcie tylko duże przedsiębiorstwa, przede wszystkim o kapitałowych powiązaniach z zagranicą, angażują się w sprzedaż poza rynek polski. MŚP koncentrują się głównie na rynku polskim.

CEL ZMIAN

Stworzenie efektywnego systemu promocji, który zbudowałby wizerunek polskiej gospodarki pozwalający na wzmocnienie skuteczności konkurowania polskich przedsiębiorstw na rynkach zewnętrznych.

Stworzenie systemu zbierającego, przetwarzającego i udostępniającego informacje o rynkach zewnętrznych polskim przedsiębiorcom.

Stworzenie systemu wspierającego polskie inwestycje za granicą, pomagającego polskim firmom w procesie akwizycji, w fuzjach i przejęciach. Niezbędny jest bowiem, z punktu widzenia poprawy konkurencyjności polskiej gospodarki, wzrost kapitałowego znaczenia polskich firm na rynkach zagranicznych.

PROPOZYCJE ZMIAN	<ol style="list-style-type: none">1. Priorytetami systemu promocji gospodarczej powinno być: promowanie i wspieranie eksportu, promowanie wizerunku polskiej gospodarki za granicą, promowanie polskich inwestycji za granicą oraz pozyskiwanie inwestycji zagranicznych.2. System winien mieć jednego, ale kompetentnego merytorycznie gestora. Dlatego ważną sprawą są również rozwiązania instytucjonalne takie jak np. powołanie wyspecjalizowanej agencji rządowej na wzór choćby CzechInvest. Agencja ta winna prowadzić prace nad docelowym modelem promocji, określającego zarówno ostateczną formę tej instytucji jak i sposób funkcjonowania całego omawianego tu systemu.3. Agencja rządowa powinna podlegać pod ministra właściwego do spraw gospodarki i powinna być jedynym operacyjnym gestorem systemu promocji gospodarczej.4. Agencja ta powinna koordynować wszystkie działania związane z promocją oraz współpracować z właściwymi instytucjami w tym zakresie.5. Agencja powinna przejąć zarówno środki budżetowe jak i kadrowe przeznaczone na promocję eksportu i inwestycji zagranicznych, znajdujących się w gestii obecnie właściwych resortów. Postulat ten obejmuje również przejęcie gestii personalnej w stosunku do części personelu obecnych Wydziałów Promocji Handlu i Inwestycji, które mogłyby się stać oddziałami zagranicznymi Agencji. Agencja ta powinna mieć również oddziały w Polsce.6. Agencja powinna posiadać uprawnienia do pozyskiwania przychodów własnych z działalności, którą będzie prowadzić, do wysokości kosztów podejmowanych przedsięwzięć.7. Niezbędne jest prawne zagwarantowanie faktycznego udziału przedstawicieli środowiska przedsiębiorców w programowaniu i nadzorowaniu działań takiego systemu.
ZAŁĄCZNIKI	Projekt ustawy o promocji gospodarki polskiej

UPROSZCZENIE I SKRÓCENIE PROCESU DOCHODZENIA NALEŻNOŚCI

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>Przedsiębiorstwa, szczególnie MŚP, wskazują na zatory płatnicze jako jedną z poważniejszych barier rozwoju. Wynika ona przede wszystkim z niskiej zdolności polskiego systemu sądowego do zapewnienia szybkiego rozstrzygnięcia sporów w tym zakresie.</p> <p>Dochodzenie należności od nieuczciwych, bądź niewyptacalnych kontrahentów wymaga zaangażowania organów wymiaru sprawiedliwości w celu należytego zabezpieczenia interesów obydwu stron sporu. Proces ten powinien być jednak możliwie szybki i efektywny, aby nie ograniczać prowadzenia działalności gospodarczej.</p> <p>Zgodnie z raportem Doing Business 2011 Polska nie wyróżnia się pozytywnie pod tym względem. Wprawdzie koszt egzekucji należności jest relatywnie niski i wynosi ok. 12 proc. kwoty roszczenia (w państwach OECD jest to średnio 19,2 proc.), ale już przeciętny czas trwania postępowania wynosi aż 830 dni i znacząco przekracza standardy państw rozwiniętych, w których odbywa się to średnio w ciągu 507 dni.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<ol style="list-style-type: none"> 1. Nieefektywne funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości – relatywnie wysokim wydatkom publicznym na wymiar sprawiedliwości nie towarzyszy wysoka efektywność jego funkcjonowania. W efekcie wiele przedsiębiorstw traci płynność i upada nie mając szans na „dotrwanie” do końca postępowania sądowego; 2. Przerost etatów funkcyjnych pełnionych przez sędziów i odciągających ich od orzekania – Nieuniknionym skutkiem tego zjawiska jest zmniejszenie liczby spraw rozpoznawanych przez sędziów „funkcyjnych”, zwiększenie obciążeń pozostałych sędziów, a w ostatecznym rozrachunku wydłużanie czasu rozpoznawania spraw. W polskim sądownictwie działa błędny system bodźców adresowanych do sędziów – zamiast premiować szybkość i sprawność orzekania, motywuje się sędziów do ubiegania się o etaty funkcyjne, które pozwalają na wyższe wynagrodzenia. 3. Brak systemu zarządzania obciążeniami poszczególnych sądów i sędziów.
CEL ZMIAN	<p>Uproszczenie (odformalizowanie) i skrócenie procedur sądowych i egzekucyjnych.</p>
PROPOZYCJE ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 1. Odstąpienie od wymogu dołączania w trakcie procesu i egzekucji pełnomocnictwa, jeśli pełnomocnik wykonuje zawód radcy prawnego, adwokata lub rzecznika patentowego; 2. Usprawnienie procedury doręczeń w toku procesu; 3. Wprowadzenie możliwości wysyłania do dłużnika korespondencji egzekucyjnej niestanowiącej czynności procesowej listem zwykłym; 4. Zmianę przepisów prawa bankowego w zakresie egzekucji ze środków na rachunku bankowym dłużnika (art. 54 Prawa bankowego); 5. Zmianę przepisów dotyczących egzekucji z wynagrodzenia za pracę, poprzez dozwolenie potrąceń z kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę do wysokości 20 % jego wartości-art. 87¹ Kodeksu pracy; 6. Uproszczenie procedury uzyskania tytułu wykonawczego w miejsce utraconego – bez konieczności wyznaczania rozprawy, art. 794 kpc. 7. Propozycja zmian art. 797 wraz z uzasadnieniem do zmiany pozwalającej na zastosowanie technik informatycznych w postępowaniu egzekucyjnym zgodnie z wymogami ustawowymi zawartymi w Ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z dnia 20 kwietnia 2005 r.) 8. Przekazywanie przez komorników do KRS danych o bezskutecznych egzekucjach 9. Wprowadzenie ograniczenia maksymalnej kwoty zaliczki z tytułu korespondencji pobieranej przez komorników od wierzycieli w art. 40 art. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach i egzekucji 10. Wprowadzenie jawności statystyk dotyczących pracy komorników, art. 85.4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach i egzekucji.
ZAŁĄCZNIKI	<p>Pakiet propozycji zmian w poszczególnych przepisach prawa dotyczących procesu dochodzenia należności.</p>

UPROSZCZENIE I ODFORMALIZOWANIE PROCEDURY UPADŁOŚCIOWEJ

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>Wg raport Banku Światowego Doing Business 2011 r. procedura upadłościowa w Polsce zajmuje średnio 3 lata i jest sześciokrotnie dłuższa niż np. w Irlandii. Wg raportu BŚ polskie procedury upadłościowe są mało efektywne i na dodatek kosztowne. Odzyskany majątek stanowi średnio ok. 31,3 % roszczeń wierzycieli. Jest to bardzo niski odsetek w porównaniu np. z krajami OECD, w tym z Czechami (55,9%) czy Słowacją (55,3%). W konsekwencji upada nie tylko firma, która nie realizuje swoich zobowiązań wobec wierzycieli, ale w wielu przypadkach także jej wierzyciele.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<p>Niski wskaźnik odzyskiwania należności w razie bankructwa przedsiębiorstwa wpływa negatywnie na wierzycieli zaburzając ich płynność finansową i ograniczając zdolność do prowadzenia działalności gospodarczej.</p> <p>Ryzyko, które ponoszą wierzyciele jest duże, a tym samym koszty udzielania kredytów/pożyczek są również wysokie.</p> <p>Niska efektywność postępowań upadłościowych przekłada się na ograniczenie dostępności kapitału dla przedsiębiorstw, co z kolei nie pozostaje bez wpływu na rozwój gospodarczy.</p>
CEL ZMIAN	<ol style="list-style-type: none">1. Uproszczenie i skrócenie procedury upadłościowej, w taki sposób aby trwały one nie dłużej niż 1 rok;2. Przyspieszenie przebiegu procedury w taki sposób, odbywała się bez zbędnej zwłoki i z jak najmniejszą szkodą dla wierzyciela.
PROPOZYCJE ZMIAN	<ol style="list-style-type: none">1. Oddanie prowadzenia postępowania upadłościowego w ręce wierzycieli;2. Wierzyciele sami wybieraliby syndyka i ustalali jego wynagrodzenie;3. Sąd powinien jedynie kontrolować/nadzorować przebieg postępowania, np. pod kątem zgodności z obowiązującymi przepisami prawa;4. Uzależnienie wynagrodzenia syndyków od ich efektywności.
ZAŁĄCZNIKI	–

ZWIĘKSZENIE EFEKTYWNOŚCI ZAMÓWIEŃ PUBLICZNYCH

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>System zamówień publicznych ma kluczowe znaczenie dla efektywnego wykorzystania publicznych pieniędzy. Niestety Urząd Zamówień Publicznych i zamawiający koncentrują się na formalnej poprawności zamówień publicznych a nie na ich efektywności.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Priorytetem kolejnych zmian w prawie zamówień publicznych było skrócenie czasu wyboru wykonawcy, a nie wybór optymalnego rozwiązania i wykonawcy. Np. ograniczono możliwość zadawania pytań odnośnie przedmiotu zamówienia, przez co wzrosło ryzyko ponoszone przez wykonawców. 2. Dominuje kryterium najniższej ceny zakupu, co ogranicza możliwości wykorzystania postępu technicznego i konkurencji jakościowej między oferentami. Zamawiający nie korzystają z wiedzy wykonawców w celu uzyskania oszczędności i podniesienia jakości, niedoceniane są przyszłe koszty eksploatacji. 3. Brak długoterminowego planowania powoduje raptowne spiętrzenie i wygaszanie zamówień. To uniemożliwia efektywne wykorzystanie zasobów, skutkuje wzrostem kosztów i pogorszeniem jakości. Raptowne przyspieszenie budowy dróg w ostatnich latach jest przyczyną wielu obecnych porażek, bo wzrost podaży fachowców, kruszyw i środków ich transportu nie nadążał za wzrostem popytu. Zapowiedziane przez rząd raptowne ograniczenie programu budowy dróg spowoduje zwalnianie doświadczonych pracowników a potem wysokie koszty naboru i szkolenia nowych.
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<p>Efektywność zamówień publicznych, których wartość przekracza 170 mld zł rocznie i stanowi około 11% PKB i 25% całości wydatków publicznych, ma znaczący wpływ na gospodarkę, koszty budowy i utrzymania infrastruktury, jakość usług publicznych, tempo modernizacji i wzrostu produktywności całej gospodarki.</p>
CEL ZMIAN	<p>Ogólnym celem zmian jest zwiększenie efektywności zamówień publicznych poprzez: racjonalny rozdział ryzyk między zamawiających i wykonawców i ograniczenie zjawiska hazardu, wykorzystanie postępu technicznego i organizacyjnego, stabilizację rynku zamówień publicznych w dziedzinie inwestycji infrastrukturalnych.</p> <p>Nowelizacja ustawy – Prawo zamówień publicznych ma na celu ograniczenie choć części niewłaściwych praktyk stosowanych przez zamawiających i skłonienie ich do działania z większą starannością. Można to osiągnąć poprzez poszerzenie uprawnień wykonawców. Przepisy ustawy mają charakter ramowy i nawet pod rządami obecnej ustawy zamawiający mogliby postępować bardziej racjonalnie. Praktyka wskazuje jednak, że często wybierają rozwiązania nieracjonalne, ale dla nich najwygodniejsze. Np. zamiast wyznaczyć realistyczny termin na składanie ofert, przyjmują minimalny termin ustawowy, coraz częściej jedynym kryterium wyboru oferty jest najniższa cena, itp.</p> <p>Uspótczenie i wzmocnienie pozycji Rady Zamówień Publicznych ma na celu zobiektywizowanie oceny funkcjonowania i efektywności systemu zamówień publicznych, zrównoważenie uzasadnionych interesów zaangażowanych stron i upowszechnianie dobrych praktyk.</p>
PROPOZYCJE ZMIAN	<p>Nowelizacja ustawy – Prawo zamówień publicznych.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Rozszerzenie odpowiedzialności osób organizujących przetarg o kontrolę wykonania umowy. 2. Uzależnienie możliwości wykluczenia wykonawcy z rynku zamówień publicznych od rozmiaru wyrządzonej szkody, potwierdzenia winy wykonawcy przez sąd i uchylania się od jej naprawienia. Obecnie wykluczony z rynku może być wykonawca, który zdaniem zamawiającego (a nie sądu) wyrządził szkodę nawet znikomej wartości i do tego po rozstrzygnięciu sporu sądowego z zamawiającym niezwłocznie ją naprawił. 3. Ograniczenie obowiązku składania części dokumentów do zwycięzcy przetargu, w celu ograniczenia kosztów ponoszonych przez pozostałych oferentów.

4. Upoważnienie ministrów (właściwych ze względu na przedmiot zamówienia) do wydania minimalnych wymogów, którym mają odpowiadać: opis przedmiotu zamówienia, kryteria oceny oferty oraz istotne postanowienia umowy.
W polskim systemie prawnym wytyczne nie są bezwzględnie obowiązujące, ale siłą autorytetu władzy państwowej kształtują pożądane praktyki.
5. Wydłużenie terminów na składanie wniosków o wyjaśnienie specyfikacji istotnych warunków zamówienia, aby niewielkim kosztem wydłużenia procedury o kilka dni istotnie zmniejszyć ryzyko wynikające z niejasnego opisu przedmiotu zamówienia.
6. Ograniczenie możliwości zatrzymania wadium do sytuacji, w których zamawiającemu grozi poniesienie straty.
Wykonawcy, którzy nie mają szansy na uzyskanie zamówienia, ponieważ złożyli mniej atrakcyjne oferty, powinni być zwolnieni z obowiązku uzupełnienia dokumentów. Obecnie muszą złożyć dokumenty tylko po to, aby odzyskać wadium.
7. Nadanie większego znaczenia innym niż cena kryteriom oceny ofert poprzez wyraźne wskazanie, że wybór oferty wyłącznie na podstawie ceny to ostateczność, a zasadą powinien być wybór oferty najkorzystniejszej, uwzględniającej jakość, właściwości funkcjonalne i estetyczne, koszty użytkowania, okres gwarancji, termin wykonania zamówienia, itp.
8. Wprowadzenie ustawowego prawa do żądania zmiany wynagrodzenia w razie zmiany wysokości zobowiązań publicznoprawnych lub ustawowego minimalnego wynagrodzenia.
To władza publiczna podejmuje decyzje o wysokości stawek podatku VAT i minimalnego wynagrodzenia i wobec tego ryzyko zmian powinno obciążać stronę publiczną.
9. Umożliwienie wykonawcom dochodzenia unieważnienia umowy z powodu naruszenia zasad przetargu lub zmywy przetargowej.
Obecnie takie prawo przysługuje zamawiającemu, ale nie wykonawcy, co rodzi poczucie bezkarności wykonawców i osłabia ich motywację do starannego działania.
10. Umożliwienie w przypadku długotrwałych robót zabezpieczenia należytego wykonania umowy przez potrącenia z należności za kolejne etapy.
11. Umożliwienie wykonawcom domagania się kontroli poprawności

ZAŁĄCZNIKI

1. Nowelizacja ustawy – Prawo zamówień publicznych
2. Wzmocnienie pozycji Rady zamówień Publicznych

7.

ENERGETYKA I OCHRONA ŚRODOWISKA

UWOLNIENIE RYNKU GAZU ZIEMNEGO

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>W Polsce nie istnieje rynek gazu, gdyż dogmatem polityki gazowej było bezpieczeństwo energetyczne realizowane w warunkach monopolu PGNiG i założeniu dywersyfikacji kierunków importu.</p> <p>Ceny gazu są regulowane i ustalane na poziomie niższym od cen rynkowych w UE, co uniemożliwia wejście na rynek alternatywnych wobec PGNiG importerów.</p> <p>Barierą wejścia nowych podmiotów na rynek jest też obowiązek utrzymywania zapasów paliw, przy braku dostępu i niewystarczającej pojemności całkowitej magazynów.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<ol style="list-style-type: none"> 1. Sztuczne utrzymywanie niskich cen gazu powoduje izolację rynku krajowego od gazowego systemu europejskiego. 2. Brak możliwości uczestnictwa w jednolitym europejskim rynku gazu, przy znacznym uzależnieniu od jednego kierunku dostaw, stanowi długotrwałe zagrożenie bezpieczeństwa dostaw gazu. 3. Brak krajowego rynku gazu uniemożliwia wykorzystanie narzędzi rynkowych poprawiających bezpieczeństwo i ciągłość dostaw, takich jak sterowanie własnym zapotrzebowaniem przez odbiorców. 4. Na administracyjnej regulacji cen korzystają odbiorcy, ale odbywa się kosztem rezygnacji z renty właścicielskiej z eksploatacji krajowych zasobów. 5. Liberalizacja krajowego rynku gazu i wejście na rynek nowych dostawców, jest warunkiem koniecznym wprowadzenia na rynek gazu pochodzącego z ewentualnej eksploatacji innych złóż krajowych, w tym gazu łupkowego oraz dostaw z terminala LNG.
CEL ZMIAN	<p>Stworzenie warunków rozwoju konkurencji na rynku gazu i docelowe włączenie polskiego systemu gazowego do rynku europejskiego na równoprawnych zasadach.</p>
PROPOZYCJE ZMIAN	<p>Narzędziem umożliwiającym jednoczesne urynkowanie i czasową kontrolę cen gazu jest program uwalniania gazu polegający na obowiązkowej lub dobrowolnej odsprzedaży przez PGNiG części jego portfela (tj. gazu pochodzącego zarówno z importu jak i z krajowego wydobycia).</p> <p>Należy postulować/popierać wszelkie działania ustawodawcy/rządu/URE mające na celu liberalizację rynku gazu, w tym zniesienie/złagodzenie obowiązku zapasów, zmianę sposobu taryfikacji (entry/exit, rozliczenia w jednostkach energii), wdrożenie elementów rynku typu giełdowego (wirtualny punkt w sieci, rynek wtórny, podstawa do ustalenia ceny referencyjnej), dostęp do przepustowości na połączeniach międzysystemowych (procedury open season), rewers na Jamale, ułatwienie dostępu do magazynów, a także rozbudowę infrastruktury.</p>
ZAŁĄCZNIKI	<p>Założenia do programu uwalniania gazu</p>

OPRACOWANIE NARODOWEGO PROGRAMU WYDOBYCIA GAZU ŁUPKOWEGO

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>Szacunki złóż gazu łupkowego w Polsce są bardzo obiecujące i gdyby potwierdziły się choćby w jednej czwartej ostrożnych ocen, to na polskim rynku mogłoby się pojawić dodatkowo 3 mld m³ rocznie gazu. To znacząca ilość biorąc pod uwagę, że Polska w 2009 roku wydobyla 4,1 mld m³ gazu ziemnego, a importowała 9,1 mld m³ (w całości od Gazpromu).</p> <p>Według ekspertów potrzeba jeszcze 4-5 lat, aby firmy mogły wykonać zaplanowane prace geologiczne i na tej podstawie stwierdzić, czy w Polsce będziemy wydobywać gaz łupkowy. Dziś tej pewności nie mamy. Niemniej jednak jest to wizja bardzo obiecująca, której realizacja pozwoliłaby na poprawę bezpieczeństwa energetycznego kraju oraz stworzyłaby nowe impulsy dla gospodarki.</p> <p>Niezależnie od scenariusza już dziś powinny zostać podjęte działania, które Polskę na ewentualny sukces przygotowują. Oprócz pewności, że zasoby są w zasięgu ręki, inwestorzy potrzebują gwarancji popytu, ram prawnych i poparcia polityków dla gazu łupkowego. Wszystkie te elementy muszą być gotowe w momencie potwierdzenia, że w Polsce będziemy wydobywać gaz łupkowy.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<ol style="list-style-type: none"> 1. Uniezależnienie dostaw gazu od Rosji. Poprawa bezpieczeństwa energetycznego i stworzenie stabilnych warunków działalności dla energetyki i przemysłu 2. Obniżenie kosztów realizacji ambitnych celów klimatycznych postawionych przez Unię Europejską. 3. Nowy impuls dla rozwoju gospodarki
CEL ZMIAN	<p>Opracowanie narodowego planu gazu łupkowego, który zabezpieczy interesy państwa, stworzy przyjazne warunki wydobycia gazu oraz podstawy do rozwoju rynku gazu (w tym również strony popytowej)</p>
PROPOZYCJE ZMIAN	<p>Narodowy Program gazu łupkowego powinien m.in. zawierać:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. wykaz regulacji, które powinny zostać znowelizowane lub nowych regulacji niezbędnych do wydobycia gazu łupkowego. 2. Podstawowe zasady funkcjonowania rynku wydobycia gazu łupkowego, w tym system opłat za wydobycie gazu, warunki uzyskania wszelkich pozwoleń, 3. Zakożenia dla rozbudowy infrastruktury gazowej oraz strony popytowej (energetyka, eksport) 4. Zakożenia dla procedur zapewniających należyłą ochronę środowiska oraz zdrowia ludzkiego 5. Zakożenia polityki „obrony” gazu łupkowego na forum UE
ZAŁĄCZNIKI	<p>Zakożenia do narodowego programu gazu łupkowego</p>

POMOC DLA PRZEMYSŁÓW ENERGOCHŁONNYCH Z TYTUŁU WZROSTU CEN ENERGII ELEKTRYCZNEJ NA SKUTEK DZIAŁANIA EUROPEJSKIEGO SYSTEMU HANDLU EMISJAMI (EU ETS)

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>Od 1 stycznia 2013 r. przedsiębiorstwa energetyczne oraz przemysłu przetwórczego objęte europejskim systemem handlu emisjami (EU ETS) będą zobowiązane do odpłatnego nabywania istotnej części uprawnień do emisji dwutlenku węgla. W szczególnie trudnej sytuacji znajdują się przemysły energochłonne, które odczują zarówno bezpośrednie (konieczność zakupu uprawnień) jak i pośrednie (wzrost cen energii) skutki EU ETS. Dyrektywa EU ETS dopuszcza pomoc publiczną, w przypadku, gdy skutkiem pośrednim ETS będzie ponad 5-procentowy wzrost kosztów produkcji. Zasady udzielania pomocy publicznej przez kraje członkowskie mają zostać określone w noweli Dyrektywy o pomocy publicznej.</p> <p>Sytuację przemysłów energochłonnych pogarszają również regulacje akcyzowe. Energia elektryczna, gaz ziemny oraz węgiel należą do podstawowych surowców wykorzystywanych przez przemysł energochłonny: np. koszt energii elektrycznej stanowi ok. 60% kosztów produkcji w instalacjach elektrolizy chemicznej. Obecnie w Polsce akcyzą obłożona jest jedynie energia elektryczna. Po okresie derogacji, od 1 stycznia 2012 roku akcyzie podlegać będzie także węgiel i koks, a od 1 stycznia 2013 roku – gaz ziemny, co wpłynie na koszty produkcji. Dyrektywa energetyczna upoważnia państwa członkowskie do zwolnienia lub obniżenia stawek akcyzy na energię elektryczną oraz wyroby energetyczne (w tym węgiel i gaz) dla instalacji energochłonnych. W przeciwieństwie do większości krajów członkowskich, Polska nie skorzystała z tej możliwości, a stawka akcyzy należy obecnie do najwyższych w UE. Zerową stawkę przyjęły m.in. W. Brytania i Francja. W Niemczech narzuty podatkowe stanowią 1% ceny energii, gdy w Polsce – ponad 7%. Biorąc pod uwagę, że przemysł energochłonny wytwarza 20% PKB Polski, zatrudnia około 500 tys. osób, może być magnesem dla inwestycji zagranicznych oraz elementem stabilizującym polską gospodarkę uważamy, że w celu utrzymania konkurencyjności tych sektorów na rynku wewnętrznym, Rząd powinien podjąć stosowne działania ustawodawcze i systemowe zmierzające do złagodzenia negatywnych skutków powyższych zmian.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<ol style="list-style-type: none"> 1. Wzrost cen energii w 2013 roku wyniesie od 14% do 38% w zależności od tego, czy i w jaki sposób sektor energetyczny skorzysta z derogacji, 2. Nastąpi znaczne osłabienie pozycji konkurencyjnej polskich przedsiębiorstw sektora energochłonnego w stosunku do przedsiębiorstw z innych państw UE, na skutek wzrostu cen energii oraz relatywnie większego obciążenia ich podatkami (akcyza oraz zielone certyfikaty).
CEL ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 1. Rekompensata pośrednich kosztów systemu ETS dla przemysłów energochłonnych w celu utrzymania ich konkurencyjności na rynku globalnym. 2. Zwolnienie procesów energochłonnych z obowiązku płacenia akcyzy za energię elektryczną, gaz ziemny i węgiel na mocy art. 2 ust. 4 lit b) Dyrektywy Energetycznej w celu wyrównanie pozycji konkurencyjnej przemysłów energochłonnych na rynku wewnętrznym.
PROPOZYCJE ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 1. Zmiana art. 89 Ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 108, poz. 626 i Nr 120, poz. 690). 2. Stworzenie założeń do krajowego systemu rekompensat dla przemysłu energochłonnego. System powinien zawierać m.in. kryteria wyboru firm objętych systemem, wysokość rekompensaty dla przemysłów, wykorzystanie krajowej struktury paliwowej jako podstawy systemu oraz regulacje przeciwdziałające nieuzasadnionym zyskom z uczestnictwa w systemie. 3. Stworzenie dedykowanego funduszu na działania i inwestycje wspierające przejście gospodarki na niskoemisyjną finansowanego z wpływów do budżetu państwa z tytułu zakupu uprawnień do emisji CO₂.
ZAŁĄCZNIKI	<ol style="list-style-type: none"> 1. Założenia do systemu wsparcia przemysłów energochłonnych 2. Nowelizacja Ustawy o podatku akcyzowym

WSPARCIE ROZWOJU ENERGETYKI ODNAWIALNEJ

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>Zgodnie z wymogami Dyrektywy 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, Polska w 2020 roku będzie musiała uzyskać minimum 15% udział energii z odnawialnych źródeł (OZE) w bilansie zużycia energii finalnej.</p> <p>Aby zrealizować ten cel konieczne jest stworzenie odpowiednich ram prawnych oraz systemu wsparcia publicznego, które zachęcą przedsiębiorców do inwestowania w tę nową branżę i nowy dział zielonej gospodarki.</p> <p>Niemalże już roczne opóźnienia we wdrażaniu dyrektywy oraz brak skutecznych i efektywnych regulacji w obszarze OZE to obecnie największe bariery i źródło największego ryzyka inwestycyjnego w energetyce odnawialnej oraz jedna z przyczyn braku proekologicznych działań modernizacyjnych w energetyce konwencjonalnej.</p> <p>Sytuacja „zawieszenia” nie tylko uniemożliwia rozwój firm wytwarzających zieloną energię i produkujących urządzenia na rzecz energetyki odnawialnej, ale znacząco pogarsza warunki funkcjonowania już istniejących firm zielonej gospodarki i atrakcyjność inwestycyjną Polski w tym obszarze.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<ol style="list-style-type: none"> 1. Pełne wdrożenie dyrektywy 2009/28/WE oraz realizacja celu w zakresie OZE na 2020 rok oznacza inwestycje rzędu 100 mld PLN i znaczący, innowacyjny impuls gospodarczy dla całego kraju (w szczególności dla MŚP) oraz może być bazą do proeksportowej polityki gospodarczej w Polsce. 2. Szansa na zwiększenie w ciągu 9 lat zatrudnienia w zielonej gospodarce o 40 tys. trwałych miejsc pracy.
CEL ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 1. Wprowadzenie ustawą nowego (nie istniejącego w polskim systemie prawnym), spójnego obszaru regulacji obejmującego kompleksowo całość problematyki OZE i stworzenie efektywnego kosztowo, stabilnego w dłuższym okresie systemu wsparcia dla rozwoju OZE 2. Opracowanie jasnych, niedyskryminujących dla niezależnych wytwórców energii zasad i kryteriów w zakresie przyłączeń OZE do sieci elektroenergetycznej i bilansowania energii w systemie energetycznym. 3. Usunięcie barier administracyjnych i uproszczenie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania zielonej energii elektrycznej i ciepła, zarówno dla dużych jak i małych wytwórców energii z OZE.
PROPOZYCJE ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 1. Rozwiązanie problemu i ryzyka nadpodaży zielonych certyfikatów w danym roku (stabilizacji systemu) poprzez: a) podniesienie celu na zieloną energię elektryczną do poziomu zgodnego z „Krajowym planem działań w zakresie energii z odnawialnych źródeł energii”, b) wprowadzenie możliwości ich sprzedaży przez producentów zielonej energii w kolejnych latach (nawet jeżeli w danym roku jest więcej na rynku niż wymaga tego zobowiązanie), co pozwoli też na uniknięcia nadmiernych kosztów opłaty zastępczej, c) wprowadzenie alternatywnej możliwości wykupu przez Fundusz OZE (NFOŚiGW) po odpowiedniej minimalnej cenie ew. nadwyżki niezbilansowanych certyfikatów. 2. Racjonalizacja i dostosowanie do stanu rozwoju technologii OZE i rynku poprzez zróżnicowanie wsparcia producentów zielonej energii w trakcie eksploatacji źródeł, w szczególności poprzez system zielonych certyfikatów uzależniony od rodzaju OZE w sposób zachęcający do budowy nowych mocy z wykorzystaniem najnowszych technologii na rynku i prowadzący do dywersyfikacji zrównoważonego wykorzystania różnych odnawialnych źródeł energii. Jednocześnie system wsparcia powinien zapobiegać nieuzasadnionym wzrostom cen energii. 3. Wprowadzenie specjalnego wsparcia dla mikrogeneracji w źródłach poniżej 50 kW (małokalorycznych instalacji typu „prosumenckiego”), w postaci stałych, gwarantowanych minimum na 15-20 lat, ale degresywnych (obniżanych z roku na rok) cen na energię elektryczną. 4. Efektywne wykorzystanie funduszy NFOŚiGW z opłat zastępczych na wsparcie inwestycji OZE. 5. Wprowadzenie niedyskryminujących zasad i przejrzystych kryteriów przyłączania OZE do sieci. 6. Skrócenie czasu postępowań administracyjnych poprzez przygotowanie wytycznych do procedur systemu wsparcia oraz inwestycji OZE. 7. Zintegrowanie prac nad ustawą o odnawialnych źródłach energii z ustawą o inteligentnych sieciach w celu uzyskania pełnej synergii wsparcia dla rozproszonych źródeł energii
ZAŁĄCZNIKI	Założenia do ustawy o odnawialnych źródłach energii

UPROSZCZENIE SYSTEMU SPRAWOZDAWCZOŚCI I SYSTEMU OPŁAT ZA ZANIECZYSZCZANIE ŚRODOWISKA

STAN OBECNY – PROBLEMY

1. System sprawozdawczości

Przedsiębiorstwa są zobowiązane do przygotowywania sprawozdań dot. emisji zanieczyszczeń do powietrza w różnych układach i w różnych terminach dla różnych instytucji. W tym również na potrzeby KE (EPRTTR). Nie ma żadnego uzasadnienia dla takiego zróżnicowania sprawozdawczości i jej szczegółowości. Obciąża ona niepotrzebnie firmy i generuje nieuzasadnione koszty administracyjne. Zwiększa także niepotrzebnie koszty funkcjonowania administracji.

2. System sprawozdawczości na rzecz opłat za emisje substancji do powietrza

Firmy są zobowiązane do przekazywania informacji o zanieczyszczeniach do powietrza m.in. w celu naliczania opłat za ochronę środowiska. Regulacje nakazują przygotowanie informacji o wszystkich substancjach (ponad 60 pozycji, do których można przyporządkować każde zanieczyszczenie), ale opłaty ponosi się jeśli łączny koszt naliczonych opłat (zdefiniowany w rozporządzeniach) przekroczy 400 zł. Analizy wykazują, że większość wpływów z opłat za emisję do powietrza pochodzi z emisji 10 substancji. Konieczność sprawozdawania przez firmy ponad wielokrotnie większej liczby substancji obciąża niepotrzebnie firmy i generuje nieuzasadnione koszty administracyjne. Zwiększa także niepotrzebnie koszty funkcjonowania administracji.

SKUTKI DLA GOSPODARKI

Pracownik dedykowany sprawozdawczości środowiskowej w dużym przedsiębiorstwie poświęca rocznie 8-9 tygodni oraz 2-3 ryzy papieru na ten cel. Zakładając, że sprawozdawczość środowiskowa przygotowywana jest tylko przez 4 proc. przedsiębiorstw w Polsce (małe, średnie i duże), to łączny jej koszt w tych firmach wynosi 0,5 mld zł.

Należy do tych kosztów dodać koszty administracji publicznej, do której te sprawozdania trafiają.

CEL ZMIAN

Zmniejszenie obciążeń i kosztów administracyjnych dla firm oraz administracji.

PROPOZYCJE ZMIAN

1. Uzgodnienie między instytucjami administracji publicznej listy substancji emitowanych do powietrza, które muszą być sprawozdawane przez przedsiębiorstwa (należy zastanowić się, czy nie należałoby oprzeć listy substancji na sprawozdawczości europejskiej EPRTTR). Uzasadnienie przez podmioty administracji publicznej tych potrzeb (do czego dane są wykorzystywane).
2. Wskazanie jednej instytucji administracji publicznej, do której sprawozdania będą przez firmy przesyłane.
3. Uzgodnienie i stworzenie systemu przekazywania danych z tych sprawozdań przez tę instytucję do innych zainteresowanych instytucji administracji.
4. Zmniejszenie liczby zanieczyszczeń, dla których naliczane są opłaty za korzystanie ze środowiska do takiego poziomu, który gwarantuje utrzymanie 90 proc. wpływów do budżetów lokalnych.

ZAŁĄCZNIKI

Założenia do nowego systemu sprawozdawczości substancji emitowanych do powietrza.

8.

FUNDUSZE EUROPEJSKIE

WPROWADZENIE MECHANIZMÓW MONITOROWANIA I OCENY EFEKTYWNOŚCI INSTYTUCJI WDRAŻAJĄCYCH WSPARCIE Z FUNDUSZY EUROPEJSKICH

STAN OBECNY – PROBLEMY	<ol style="list-style-type: none"> 1. Wsparcie dla przedsiębiorców z funduszy europejskich wdraża kilkadziesiąt instytucji. 2. Procesy realizowane przez te instytucje można uznać za porównywalne: działają na podstawie tych samych przepisów prawa lub w oparciu o wytyczne MRR i często obsługują podobną grupę wnioskodawców/ beneficjentów. 3. Standardy obsługi przedsiębiorców różnią się w wielu zasadniczych aspektach, tak jeśli chodzi o zakres tej obsługi, jak i terminy realizowanych operacji. 4. Zasadniczym elementem różnicującym, który przekłada się na ogólną ocenę pracy ww. instytucji, jest jakość procesów zarządczych. 5. Jednocześnie powszechnie uznaje się, że kluczowym warunkiem efektywnego i skutecznego wdrażania interwencji publicznej finansowanej ze środków europejskich jest wysoka sprawność instytucjonalna, bezpośrednio powiązana z jakością procesów zarządczych. 6. Te procesy w instytucjach odpowiedzialnych za wydatkowanie środków europejskich nie są skutecznie monitorowane – nie ma obowiązujących kryteriów oceny/ benchmarków, nie są też prowadzone systematyczne badania ewaluacyjne w tym zakresie. Instytucje nie są zobowiązane do gromadzenia i przekazywania informacji nt. przebiegu podstawowych procesów administracyjnych, a nawet jeśli takie dane gromadzą to zazwyczaj są one nieporównywalne, a tym samym nieużyteczne jeśli chodzi o identyfikację najlepszych praktyk zarządczych.
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<ol style="list-style-type: none"> 1. Niska lub niewystarczająca jakość procesów zarządczych w instytucjach dysponujących środkami europejskimi obniża efektywność i skuteczność interwencji polityki spójności w Polsce. 2. Te negatywne skutki nie są najczęściej widoczne na poziomie absorpcji – ogromny popyt na środki europejskie powoduje, że większość instytucji wdrażających wsparcie dla przedsiębiorców nie ma problemów z wydatkowaniem środków. 3. Wiele wątpliwości jest natomiast zgłaszanych w stosunku do jakości finansowanych projektów, umiejętności określenia mierzalnych celów dla danej interwencji publicznej jak i wiarygodności pomiaru poziomu osiągnięcia tych celów. 4. Niska jakość procesów zarządczych przekłada się bezpośrednio na koszty wdrażania i ubiegania się o wsparcie europejskie. Nie oznacza to, że te koszty powinny być w każdym przypadku niższe, ale co do zasady powinny być generowane przez inny rodzaj potrzeb (np. ocena merytoryczna zamiast oceny formalnej, doradcy merytorycznie zamiast doradców piszących wnioski). 5. Brak wiarygodnej oceny efektywności instytucjonalnej uniemożliwi wybór właściwych (tj. efektywnych i skutecznych) podmiotów wdrażających/ zarządzających wsparciem europejskim dla firm w kolejnej perspektywie finansowej 2014-2020.
CEL ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 6. Pomiar efektywności instytucjonalnej podmiotów wdrażających/ zarządzających wsparciem europejskim dla firm. 7. Wybór kryteriów efektywności instytucjonalnej, które będą obowiązywały podmioty wdrażające zarządzające wsparciem europejskim dla firm w kolejnej perspektywie finansowej 2014-2020.
PROPOZYCJE ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 1. Zdefiniowane kryteriów efektywności instytucjonalnej podmiotów wdrażających/ zarządzających wsparciem europejskim dla określonych kategorii podmiotów (np. MŚP). 2. Stworzenie systemu zbierania danych niezbędnych do systematycznej oceny spełnienia tych kryteriów przez podmioty wdrażające/ zarządzające wsparciem europejskim. 3. Weryfikacja poziomu spełnienia tych kryteriów przez podmioty wdrażające/ zarządzające wsparciem europejskim.
ZAŁĄCZNIKI	Podstawowe założenia koncepcji badania: efektywność instytucji zaangażowanych we wdrażanie wsparcia w ramach programów operacyjnych 2007-2013.

ODBIUROKRATYZOWANIE FUNDUSZY EUROPEJSKICH – WSPARCIE PRZEDSIĘBIORSTW

STAN OBECNY – PROBLEMY	<ol style="list-style-type: none"> 1. Wdrażanie wsparcia dla przedsiębiorców jest w dużej mierze zdecentralizowane (Regionalne Programy Operacyjne). To właściwa zasada, która powinna pozwalać na finansowanie najważniejszych dla regionów inwestycji, branż lub kategorii przedsiębiorców. 2. Obecnie decentralizacja przejawia się silniej na poziomie wymogów administracyjnych stawianych projektodawcom (różne zasady organizacji konkursów oraz kryteria formalne) niż wymogów merytorycznych, dostosowujących wsparcie do specyfiki regionu. Taka praktyka, która nie zwiększa dopasowania schematów wsparcia do specyfiki regionalnej, jest nieprawidłowa i podnosi ogólne koszty wdrażania programów operacyjnych. 3. Procedura ubiegania się o wsparcie z funduszy europejskich pozostaje – mniej lub bardziej – zbiurokratyzowana. 4. W procesach naboru i oceny nie są praktycznie wykorzystywane narzędzia informatyczne (jedynie jako wsparcie narzędzi tradycyjnych), co powoduje, poza biurokracją, problemy z gromadzeniem, przetwarzaniem i dostępem do informacji. 5. Kolejne punktowe uproszczenia zmieniają tą sytuację w niewielkim zakresie i tylko w części regionów/ instytucji. 6. Kwestie horyzontalne są różnie interpretowane przez różne instytucje, co zwiększa ryzyko dla projektodawców na etapie kontroli. 7. Pula środków dostępnych dla przedsiębiorców zbliża się do wyczerpania. Nie należy jednak rezygnować z wypracowania i przetestowania nowego podejścia w tym zakresie. 8. W zakresie wymogów formalnych stawianych projektodawcom oraz podstawowych reguł konkursowych należy zrezygnować z decentralizacji.
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<ol style="list-style-type: none"> 1. Koszty po stronie administracji: <ol style="list-style-type: none"> a. skomplikowana procedura administracyjna zwiększa koszty związane z jej obsługą; b. ograniczone możliwości inwestowania w ocenę merytoryczną projektów (brak kadr/ brak czasu). 2. Koszty po stronie przedsiębiorców: <ol style="list-style-type: none"> a. zwiększone ryzyko związane z ubieganiem się o wsparcie wynikające z biurokratycznego charakteru procedur i czasu ich trwania; b. konieczność korzystania ze specjalistów piszących wnioski – praktycznie brak możliwości samodzielnego przygotowania się do konkursu; c. malejące zaufanie do administracji publicznej (na szczeblu krajowym i samorządowym).
CEL ZMIAN	<ol style="list-style-type: none"> 1. Racjonalizacja i optymalizacja procedur administracyjnych związanych z wdrażaniem programów wsparcia dla przedsiębiorców finansowanych z funduszy europejskich. 2. Skrócenie czasu trwania procedur administracyjnych związanych z przyznawaniem wsparcia z funduszy europejskich. 3. Zmniejszenie obowiązków administracyjnych ciążących na przedsiębiorcach ubiegających się o wsparcie z funduszy europejskich. 4. Zwiększenie wagi i jakości oceny merytorycznej projektów ubiegających się o wsparcie z funduszy europejskich. 5. Przygotowanie i przetestowanie rozwiązań dla kolejnej perspektywy finansowej 2014-2020.

**PROPOZYCJE
ZMIAN**

1. Wypracowanie jednolitego formularza e-wniosku o dofinansowanie przewidującego w ściśle określonym zakresie możliwość wprowadzenia pól specyficznych dla regionu.
2. Wprowadzenie systemu wirtualnych kont dla wnioskodawców archiwizujących dane na ich temat w trakcie naboru i realizacji projektów.
3. Przyjęcie na poziomie krajowym minimalnego standardu reguł obowiązujących podczas organizacji naborów dla określonych kategorii wnioskodawców – w tym przypadku przedsiębiorców.
4. Przyjęcie na poziomie krajowym maksymalnego zakresu wymogów formalnych obowiązujących przedsiębiorców ubiegających się o dofinansowanie z funduszy europejskich.

ZAŁĄCZNIKI

1. Rekomendacje PKPP Lewiatan dotyczące organizacji systemu naborów i oceny wniosków.
2. Wzorcowa lista kryteriów formalnych PKPP Lewiatan.

9.

RÓWNOUPRAWNIENIE SEKTORÓW

RÓWNOUPRAWNIENIE PUBLICZNEGO I NIEPUBLICZNEGO SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>Powstanie w latach 90. XX wieku uczelni niepublicznych uważane jest powszechnie za jeden z największych sukcesów okresu polskiej transformacji. Wg GUS, w roku akademickim 2009/2010 w 330 uczelniach niepublicznych kształciło się 633 097 studentów, a w 131 uczelniach publicznych – liczba studentów wynosiła 1 266 917. Dzięki niepublicznemu sektorowi szkolnictwa wyższego państwo polskie zaoszczędziło co najmniej 30 mld zł.</p> <p>Już ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym z 2005 roku przewidywała dofinansowanie uczelni niepublicznych, ale od 6 lat żaden z Ministrów Nauki i Szkolnictwa Wyższego nie wydał stosowanego rozporządzenia. Aktualnie jest w konsultacji rozporządzenie dot. dofinansowania uczelni w zakresie kształcenia, którego podstawę ma stanowić znowelizowana ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym. Podkreślić trzeba, że ustawa w obecnym brzmieniu nakłada na ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego bezwzględny obowiązek określenia warunków i trybu występowania przez uczelnie niepubliczne o dotacje na pokrycie części opłat wnoszonych przez studentów studiów stacjonarnych oraz realizację innych zadań określonych w ustawie. Tymczasem projekt przedmiotowego rozporządzenia nie zawiera odpowiednich postanowień dot. uczelni niepublicznych, które by tą delegacją realizowały.</p> <p>Tymczasem obowiązkiem Rady Ministrów i każdego z ministrów, którzy wchodzi w jej skład, jest zapewnienie wykonania ustaw, w tym poprzez wydawanie rozporządzeń wykonawczych (art. 146 ust. 4 pkt 1 i art. 149 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej).</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<p>Obecny system finansowania (a więc wprost proporcjonalna do liczby studentów dotacja na prowadzenie studiów stacjonarnych w uczelniach publicznych i brak dofinansowania kształcenia w uczelniach niepublicznych) stanowi skuteczny przepis na coraz gorzej wykształconego absolwenta. Jest zachętą do bylejałości i marnotrawienia środków publicznych. Dotacja zależna od liczby studentów, zachęca uczelnie publiczne do zatrzymania studenta za wszelką cenę, nie ma wątpliwości, że także kosztem jakości. Z kolei w sektorze uczelni niepublicznych brak jakiegokolwiek dotacji powoduje, że lepiej mają się ci, którzy oferują łatwy dyplom i niedopuszczalnie obniżają koszty dydaktyki, nie bacząc na jakość kształcenia. Niski poziom kształcenia odczuwają pracodawcy.</p>
CEL ZMIAN	<p>Osiągnięcia Wielkiej Brytanii, Stanów Zjednoczonych i Dalekowschodniej Azji tak w zakresie jakości kadr, jak i współpracy nauki z gospodarką dowodzą, że kluczem do sukcesu naszego kraju jest wprowadzenie do sfery nauki zasad uczciwej konkurencji. Dotacja budżetowa powinna zależeć od jakości oferty, a przede wszystkim od jakości absolwentów, a nie od tego, czy jest to uczelnia publiczna, czy niepubliczna. Dodatkowo należy ograniczyć dotację dydaktyczną na rzecz zwiększenia funduszy na badania naukowe. Dopiero wówczas wzrośnie zaangażowanie uczonych na rzecz nauki i gospodarki i nastąpi poprawa jakości absolwentów. W rezultacie polska gospodarka skorzysta podwójnie: będzie lepsza jakość kadr i większa innowacyjność, a jedno warunkuje drugie.</p>
PROPOZYCJE ZMIAN	<p>Stosowanie do art. w art. 95 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, w brzmieniu nadanym mu przez art. 1 pkt. 72 ustawy z dn. 18 marca 2011r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw, należy wydać stosowne rozporządzenie.</p>
ZAŁĄCZNIKI	<p>Projekt rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.</p>

RÓWNOUPRAWNIENIE PUBLICZNEGO I PRYWATNYCH OPERATORÓW POCZTOWYCH

STAN OBECNY – PROBLEMY	<p>Sektor prywatny rozwija się pomimo obowiązującego na rynku usług pocztowych do 31 grudnia 2012 roku monopolu Poczty Polskiej SA (derogacja w umowie akcesyjnej RP do UE). W raporcie o stanie rynku usług pocztowych w Polsce w 2010 roku Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej informuje, że do rejestru operatorów pocztowych na koniec 2010 roku było wpisanych 244 podmioty.</p> <p>Analicyści rynku pocztowego, a także sam UKE stwierdzają jednak wyraźne zwolnienie dynamiki rozwoju konkurencji w oczekiwaniu na zmianę prawa pocztowego i otwarcie rynku zgodnie z Dyrektywą 2008/6/WE z dnia 20 lutego 2008 roku.</p> <p>Postęp prac nad projektem nowego Prawa pocztowego jest niezadawalający. Ministerstwo Infrastruktury założenia do projektu ustawy Prawo pocztowe przygotowywało ponad 2 lata. Rada Ministrów przyjęła założenia 05 października 2010 roku i skierowała je do Centrum Legislacyjnego w celu opracowania projektu ustawy. W harmonogramie prac Rady Ministrów na 2011 rok nie ujęto jednak dalszych prac na prawem pocztowym. Stan zaawansowania prac nad projektem dokumentu do chwili nie jest znany. Tymczasem gospodarka, w tym prywatny sektor pocztowy, z niecierpliwością oczekuje na pełną liberalizację rynku.</p>
SKUTKI DLA GOSPODARKI	<p>Monopol Poczty Polskiej SA jest przyczyną szeregu negatywnych skutków dla gospodarki narodowej. Do najistotniejszych należą wysokie ceny usług świadczonych przez operatora publicznego oraz niska jakość tych usług a w szczególności niezadawalająca terminowość doręczania przesyłek przez Poczta Polska i coraz bardziej utrudniony dostęp do sieci pocztowej. Konsekwencją wysokich cen usług są między innymi dodatkowe zbędne koszty ponoszone przez budżet państwa – np. koszty doręczania przekazów emerytalno-rentowych.</p> <p>Brak wizji docelowych regulacji oznacza kontynuację stanu niepewności i obniżanie konkurencyjności.</p>
CEL ZMIAN	<p>Należy dążyć do szybkiego wprowadzenia szeregu zmian prawnych pozwalających na zrównoważony rozwój sektora pocztowego w Polsce. Przepisy Prawa pocztowego, które godzą w zasady zdrowej, uczciwej konkurencji należy zastąpić przepisami, do wdrożenia których zobowiązuje Polskę dyrektywa 2008/6/8/WE. Uczciwe zasady pozwolą skutecznie zweryfikować jakość obsługi i standardy poszczególnych operatorów.</p> <p>Podstawowym celem zmian jest zbudowanie konkurencyjnego rynku usług pocztowych, na którym świadczone są usługi o wysokiej jakości po przystępnych cenach. Należy podkreślić, że usługi pocztowe są zaliczane do grupy usług bytowych. Są to więc usługi o dużym znaczeniu dla społeczeństwa i gospodarki narodowej.</p>
PROPOZYCJE ZMIAN	<p>Wdrożenie na grunt prawa polskiego dyrektywy 2008/6/8/WE z dnia 20 lutego 2008 roku może nastąpić tylko poprzez zmianę ustawy Prawo pocztowe.</p> <p>Uchwalenie nowej ustawy Prawo pocztowe musi nastąpić w takim terminie, aby zgodnie z dyrektywą 2008/6/8/WE rynek został uwolniony najpóźniej z dniem 01 stycznia 2013 roku. Z każdym upływającym dniem czas, jaki zostanie przeznaczony na konsultacje nowego Prawa pocztowego zmniejsza się. Wzrasta, więc zagrożenie, że w wyniku przeprowadzonych pośpiesznie uzgodnień i konsultacji nowe Prawo pocztowe nie spełni oczekiwań klientów i operatorów świadczących usługi.</p> <p>Analiza przyjętych w dniu 5 października 2010 roku przez Radę Ministrów założeń do projektu ustawy Prawo pocztowe wskazuje na konieczność przeprowadzenia oceny proponowanych rozwiązań i wprowadzenia stosownych korekt zwłaszcza do tych propozycji, które budzą szczególne kontrowersje:</p>

1. Doprecyzowania wymaga definicja ustawowa usługi o charakterze powszechnym. Nowa definicja proponowana na str. 20 założeń; „*usługi powszechne – usługi pocztowe świadczone w ramach nałożonego obowiązku przez operatora wyznaczonego*” nie określa, tak jak ma to miejsce obecnie, katalogu usług powszechnych. Powołuje się na „nałożony na operatora publicznego obowiązek” nie wskazując, kto i w jakim trybie ten obowiązek nakłada.
Należy dokładnie określić realizowane przez operatora wyznaczonego usługi o charakterze powszechnym poprzez enumeratywne ich wskazanie w ustawie.
2. Analizy i doprecyzowania wymagają również proponowane na str. 12 – 14, 34 – 39 i 73 założeń rozwiązania funduszu kompensacyjnego i kosztów netto. Propozycja pokrywania tych kosztów z wpłat operatorów pocztowych świadczących usługi tożsame z usługami powszechnymi stanowi dodatkowy znaczący koszt dla tworzącego się sektora pocztowego i jest zaprzeczeniem tezy o rozwoju konkurencji pocztowej w Polsce w zakresie usług pocztowych. Wprowadzenie tego rozwiązania do przepisów nowej ustawy, bez wątplenia przyczyniłoby się do spowolnienia procesów otwierania się na nowe rozwiązania unijne, plasując Polskę w szeregu krajów jedynie deklarujących wprowadzanie nowych rozwiązań.
Należy dokonać ponownej analizy proponowanych zasad finansowania kosztów netto operatora wyznaczonego.
3. Dyskusji należy również poddać propozycję wprowadzenia pojęcia „nadawcy masowego” – jako tego, który nadaje powyżej 100 tys. przesyłek rocznie. Przesyłki realizowane przez operatora wyznaczonego na rzecz nadawcy masowego nie będą miały charakteru usługi powszechnej. Zmienia to strukturę wewnętrzną usług powszechnych świadczonych przez operatora wyznaczonego i wyłącza tę grupę przesyłek z nadzoru UKE. Z tej regulacji ma być wyłączony sektor bankowy, co świadczy o nierównym traktowaniu podmiotów na rynku i nie uregulowaniu ważnej dla tego obszaru usług kwestii podatku VAT. Zmiana struktury wewnętrznej przesyłek powszechnych może doprowadzić do poważnego deficytu w tym obszarze, pokrywanego przez firmy prywatne.
Propozycja wprowadzenia pojęcia „nadawcy masowego” w połączeniu z nieprecyzyjną definicją usługi powszechnej i obowiązkiem rekompensaty przez sektor prywatny kosztów netto operatora wyznaczonego narusza zasady uczciwej konkurencji.
4. Zmiany wymaga Art. 45 obowiązującej ustawy Prawo pocztowe z dnia 12.06.2003 roku. Art. 45 ustawy stanowi, że potwierdzenie nadania przesyłki lub przekazu pocztowego wydane w placówce operatora publicznego ma moc dokumentu urzędowego. Proponuje się przepis ten w nowym Prawie pocztowym pozostawić niezmienny – str. 16 założeń. Takie stanowisko ustawodawcy, który poprzez przepis prawa wzmacnia pozycję obecnego monopolisty jest szczególnie znamienne. Artykuł 45 wprowadza w praktyce ustawy monopol dla tej części rynku pocztowego, dla której potwierdzenie nadania przesyłki ma istotne znaczenie. Obrót w tym obszarze jest znaczący i obejmuje takie podmioty jak sądy, prokuratury, policję, urzędy skarbowe, firmy windykacyjne oraz klientów tych instytucji. Jest to jawne naruszenie zasady wolnej konkurencji, które w konsekwencji prędzej czy później wpłynęły będzie na jakość świadczonych usług przez tego właśnie operatora.
Należy zmienić treść Art. 45 ustawy w następujący sposób – „potwierdzenie nadania przesyłki lub przekazu wydane w placówce operatora pocztowego ma moc dokumentu urzędowego.”
5. Zmiany wymaga Art. 3 ust 15 ustawy Prawo pocztowe – definicja przekazu pocztowego. Przekaz pocztowy – polecenie doręczenia adresatowi określonej kwoty pieniężnej przez operatora wyznaczonego. Przekaz pocztowy został opisany na str. 20 i 26 założeń. Propozycja ustawodawcy pozostawienia treści tej definicji w nowym prawie pocztowym bez zmian jest nie do przyjęcia. To kolejna próba wprowadzenia monopolu na rynek przekazów, który od 2004 roku nie jest, zgodnie z zobowiązaniami wobec UE, zastrzeżony dla Poczty Polskiej SA.
Należy dostosować ten przepis prawa do prawa unijnego.

6. Zgodnie z obowiązującymi w Polsce przepisami zwolnione z podatku VAT są usługi świadczone przez operatora publicznego obowiązującego do świadczenia powszechnych usług pocztowych, jakim jest Poczta Polska SA oraz dostawa towarów ściśle z tymi usługami związana. Zwolnienie z podatku VAT ma charakter podmiotowy. Powoduje to nierówny dostęp do rynku usług pocztowych dla operatorów prywatnych, zwłaszcza w zakresie obsługi sektora bankowego oraz finansowego i jest niezgodne ze standardami prawa unijnego, które w zakresie zwolnienia z podatku VAT od usług pocztowych określił Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 23 kwietnia 2009 roku w sprawie *C- 357/07 TNT Post UK Ltd vs. The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs*.

W celu wprowadzenia jednolitych zasad opodatkowania usług pocztowych należy dostosować prawo polskie do prawa unijnego.

ZAŁĄCZNIKI Zmiany w ustawie Prawo pocztowe

NOTATKI

Lined area for notes with horizontal dotted lines.

Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan
ul. Klonowa 6, 00-591 Warszawa
tel. 22 845 95 50
www.pkpplewiatan.pl